

50

המשכילים יזחירו כזהר הרקיע

מאמרי

שימח תשימח

מלוקטים מספר

הזיחר הקדוש

עם פירוש הנפלא

מתוק מדבש

בעזרת השם יתברך

מֵאֲמָרֵי

שִׁמַּח תְּשִׁמַּח

מלוקטים מספר

הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ

עם הביאור הנפלא

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

המפרש כל מלה ומלה בדרך קל וקצר

מאת הגה"ק המקובל

רבי דניאל פריש זצוקללה"ה

יוצא לאור לחלוקה חינם

לזיכוי הרבים ולקירוב הגאולה מתוך חסדים ורחמים

התודה והברכה

לידידנו הנכבד והנעים איש האשכולות מורם מעם רודף צדקה
וחסד ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ולזכות את הרבים ובפרט

בהפצת תורת הרשב"י והאריז"ל הנגיד הנכבד

פטרוני המפעל הגדול "מרכז מתוק מדבש"

הר"ר ישי שלמה רוזנטל שליט"א

ורעייתו מרת **אסנת** תחי'

ובחדא מחתא נשגד ברכת מזל טוב

לרגל נישואי בתם הכלה החשובה והמהוללה

מרת **חן לאה** תחי'

עב"ג הבחור החתן המופלג

כמר **נתנאל פרידמן** הי"ו

יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל דורות

ישרים ומבורכים מתוך הרחבת הדעת והצלחה וסייעתא דשמיא,

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

ולהצלחת בניהם ה"ה דב, נעמה צפורה, יואל, חוה הדסה

ועמרת ברכות להוריו החשובים

אביו מר **אהרן** בן חוה וויטל שליט"א

מו מרת **אסתר חסיה** בת צפורה תחי'

ולאחיו: בנימין, חגי מאיר הי"ו

זכות הרשב"י והאריז"ל ימליץ טוב בעדם שיתברכו בכל מילי

דמיטב ברוחניות ובגשמיות וירוו נחת דקדושה מכל יוצ"ח ותהיה

פרנסתם מצויה בשפע ובריוח ובנקל מתוך בריאות ואריכות ימים

ושנים טובים ברכה והצלחה אמן

תשית לראשו עטרת פז

ברכת שמים מעל יחול על ראש ידידנו הנכבד והנעים איש
האשכולות מורם מעם רודף צדקה וחסד ראש וראשון לכל דבר
שבקדושה ולזכות את הרבים ובפרט בהפצת תורת הרשב"י

הנגיד אשר שמו כולם מפארים ה"ה

הר"ר **שלמה זבינסקי שליט"א**

ורעייתו החשובה מרת **אלונה** תחי'

ובניהם היקרים והנחמדים **בנימין, אלעד** שיחיו

זכות הרשב"י הקדוש והאריז"ל זי"ע תהיה להם למליץ יושר,
שימלא ה' הטוב את כל משאלות לבם לטובה ולברכה, אושר
ועושר ברוחניות ובגשמיות ישיגום עד בלי די, בריאות גופא
ואורך שנות חיים רבות וטובות, ויזכו לראות נחת מכל זרעם
מתוך שפע ברכה והצלחה ופרנסה טובה בריוח ובנקל אמן

לעילוי נשמת אביו המנוח

רבי **אברהם בן רבי זאב** ז"ל **זבינסקי**

נלב"ע י"א אייר תשנ"ח

ולעילוי נשמת אמו המנוחה

מרת **מרים** ע"ה בת רבי **אברהם** ז"ל **זבינסקי**

נלב"ע כ"ה שבט תשע"א

ת. נ. צ. ב. ה.

שׁוּשׁ תְּשִׁישׁ

כתב הטור (אכן העזר בתחילת סימן סה) מצוה גדולה לשמח חתן וכלה ולרקד בפניה ולומר שהיא נאה וחסודה. וביאר הפרישה דהכוונה שהיא נאה במעשים, והוא ממאמרם ז"ל במס' כתובות (יז ע"א). ובהמשך הגמ' שם מובאים מהנהגות האמוראים הק' בהידור מצוה זו של שמחת חתן וכלה, והריטב"א הוסיף שענין שמחה זו חובה היא לכל חכם אפילו מי שתורתו אומנתו, ואדרבה מצינו בגמ' (ברכות ו ע"ב) שדוקא מצוה זו היא הגורמת שהמקיימה זוכה לתורה.

ידועים דברי הרמב"ם בסוף הלכות לולב (פ"ח הלכה טו) שהשמחה שישמח האדם בעשיית המצוה עבודה גדולה היא, ובענייניו היא הגורמת לאמירת שבע הברכות, וכדאיתא בגמ' (כתובות ז ע"ב) שנאמרות בכל שבעת ימי הנשואין. והנה הברכה שוש תשיש נתקנה כדי להעלות זכרון ירושלים על ראש השמחה, והברכה שלאחריה שמח תשמח ברכה היא לחתן וכלה שיצליחו בשמחה וטוב לב, כשמוחך יצריך כמו ששמחת את אדם הראשון בגן עדן מקדם כדכתיב ויטע גן בעדן מקדם וגו' כן פירש"י.

וכבר העיר אחד מגדולי ישראל בזה, שהרי שמחת אדם וחווה בגן עדן היתה קודם החטא, וכמובן שהיתה בשלימות, דבר שלכאורה אינה שייכת לשאר חתן וכלה, והשיב שאדרבה מכאן רואים שמכל מקום אנו מתפללים על שמחה זו ומבקשים שכל העולם כולו יתהפך מיד לעולם שבבחינת גן עדן, והחתן והכלה יגיעו למעמד של אדם וחווה קודם החטא, כי לכך נוצר האדם להגיע למצב של שלימות.

על לשון הברכה שהשמחה במעונו המובא בגמ' (שם ח ע"א) כתב השיטה מקובצת בשם הגאונים: דהא דנקט מעון יותר משאר רקיעים, לפי שהיו מלאכי השרת במעון - הרקיע החמישי (חגיגה יב ע"ב) - והיו מביאין לאדם סעודתו ביום שמחתו שנשא את חווה, לכך כשנשואין את האשה אומרים שהשמחה במעונו, ובמדרש איתא (בר"ח יג) שאז נטל הקב"ה כוס של ברכה וברכס, ומה גדול מאד לפני השי"ת הקמת בית בישראל בקדושה בדרכי אבות, אשר זוהי עיקר השמחה, אולם ידוע מאמרו הנפלא של אחד הצדיקים כדבר התעוררות לחתן טרם חופתו, שמוזה עצמו שמצינו בדברי חז"ל האזהרה הגדולה לשמח החתן, יש להבין עומק הדבר הטמון בו, והיינו שהחתן יהא שרוי בדאגה ויראה פנימית שלא יטה עצמו לשמאל ח"ו, אלא יתייבב על דרך טוב, בגשמייות וברוחניות, בחיים שיש בהם יראת חטא, ובזה ימשיך שמחה שלמה וברכה ושלווה עליו, ועל ביתו, ועל כל בית ישראל, כאילו בנה אחת מחרבות ירושלים, והבית בהבנותו בחן בעיני אלקים ואדם, ימשיך את בנין בית תפארתו, בקרוב ובמהרה דידן אמון.

מכון "מתוק מדבש"

חודש תשרי, ירח האיתנים תשע"ה

מאמר החופה דוגמת משכן השכינה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הִלּוּלָא אִיהוּ יוֹמָא דָּא, וְלֹא נִיפּוּק מִהֶכָּא
עַד דִּיתַעֲבִיד הִלּוּלָא בְּכָל אַנְשֵׁי מְתָא, דָּא הוּא הִלּוּלָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֲי בֵּיהּ.

נָטְלוּ לָהּ לְאַנְתְּתִיהּ וּבְרִיכוּ לָהּ בְּכֻמָּה בְּרַכָּאן, עֲבָדוּ דְּאֻבּוּה
יְתֵקֵן בֵּיתָא אַחְרָא לְחֻדְוָה, כְּנִישּׁוּ כָּל אַנְשֵׁי מְתָא לְהֵהִיא
חֻדְוָתָא, וְקִרְאוּ לָהּ כְּלָהּ, וְחֻדְוּ עִמָּהוֹן כָּל הַהוּא יוֹמָא, וְאִיהוּ
חֻדֵּי עִמָּהוֹן בְּמַלְי דְּאוֹרֵייתָא.

פִּתַּח אִיהוּ עַל פְּתוּרָא וְאָמַר, וְעָשִׂיתָ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי

מתוך מדבש

מאמר "החופה דוגמת משכן השכינה", יתבאר בו גודל ענין החופה
ותיקוניה היפים, בסוד תיקוני הכלה העליונה, שהיא השכינה הקדושה.

(מקור המאמר זוהר פרשם תרומה דף קסט ע"א, וצמאורינו כך ז עמ' תקטז - תקיח)

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הִלּוּלָא אִיהוּ יוֹמָא דָּא וְדַאי יוֹם מִשְׁתָּה וּשְׁמַחַת
חַתוּנָה יִהְיֶה בְּיוֹם הַזֶּה, וְלֹא נִיפּוּק מִהֶכָּא עַד דִּיתַעֲבִיד הִלּוּלָא בְּכָל
אַנְשֵׁי מְתָא וְלֹא נִצָּא מִכָּאן עַד שִׁיעֶשֶׂה מִשְׁתָּה לְכָל אַנְשֵׁי הָעִיר, דָּא הוּא
הִלּוּלָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֲי בֵּיהּ זֶה הוּא מִשְׁתָּה שֶׁהַקֵּב"ה רוצה בו.

נָטְלוּ לָהּ לְאַנְתְּתִיהּ וּבְרִיכוּ לָהּ בְּכֻמָּה בְּרַכָּאן לְקַחוּ אֶת אִשְׁתּוּ וּבְרִכוּ
אוֹתָהּ בְּכֻמָּה בְּרֻכּוֹת, עֲבָדוּ דְּאֻבּוּה יְתֵקֵן בֵּיתָא אַחְרָא לְחֻדְוָה עֲשׂוּ
שְׂאֵבֵי הָאִשָּׁה יִכֵּין בֵּית אַחֶרֶת לְשְׁמַחַת הַמִּשְׁתָּה, כְּנִישּׁוּ כָּל אַנְשֵׁי מְתָא לְהֵהִיא
חֻדְוָתָא וְקִרְאוּ לָהּ כְּלָהּ אֲסַפּוּ אֶת כָּל אַנְשֵׁי הָעִיר לְמִשְׁתָּה הַהִיא וְקִרְאוּ אֶת
אִשְׁתּוּ כְּלָהּ, וְחֻדְוּ עִמָּהוֹן כָּל הַהוּא יוֹמָא וּשְׁמַחוּ עִמָּהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא,
וְאִיהוּ חֻדֵּי עִמָּהוֹן בְּמַלְי דְּאוֹרֵייתָא וְהוּא הִיא שְׁמַח עִמָּהֶם בְּדַבְרֵי תוֹרָה,
שְׁגִילָה לָהֶם סוּד עֵינֵי הַחֻפָּה וּשְׁבַע בְּרֻכּוֹת.

פִּתַּח אִיהוּ עַל פְּתוּרָא וְאָמַר פִּתַּח אוֹתוֹ הִנֵּעַ הַחֲתָן עַל הַשְּׁלַחַן וְאָמַר,

שָׁטִים עוֹמְדִים, פְּתִיב הָכָא עוֹמְדִים, וּכְתִיב הָתָם (ישעיה ו' ב') שָׁרְפִים עוֹמְדִים, מָה לְהֵלֶן שָׁרְפִים, אוֹף הָכָא נְמִי שָׁרְפִים, אֵלֵין קְרָשִׁים קִיּוֹן בְּתַקּוּנֵי דְכֻלָּה, וְסִחְרָן סִחְרָנָא דְחוּפָּה, לְמִשְׁרֵי בְּהִיא חוּפָּה רוּחַ עֲלָא (נ"א רזא עֲלָא).

בְּגוּוֹנָא דָּא פֻּלָּה לְתַתָּא, אֲצַטְרִיף לְתַקְנָא חוּפָּה לְחוּפָּא בְּתַקְנֵנוּ שְׁפִירו, לִיקְרָא דְכֻלָּה אַחְרָא, דְּאִתֵּיא לְמִשְׁרֵי תַמָּן בְּחֻדָּה דְכֻלָּה תַתָּא, וּבְגִין יִקְרָא דְהִיא פֻּלָּה עֲלָא, אֲצַטְרִיף לְמַעַבַּד חוּפָּא דְשְׁפִירו בְּכָל תַקּוּנֵי דְשְׁפִירו, לְזַמְנָא לְכֻלָּה עֲלָא לְהִיא חֻדָּה.

מתוק מדבש

מִשְׁכּ וְעִשִׂיתָ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שָׁטִים עוֹמְדִים הִנֵּה פְתִיב הָכָא עוֹמְדִים, וּכְתִיב הָתָם בַּסֵּפֶר יִשְׁעִיָּה שָׁרְפִים עוֹמְדִים הֲרִי גִזְרָה שׁוּה מָה לְהֵלֶן שָׁרְפִים אוֹף הָכָא נְמִי שָׁרְפִים מָה שֵׁם שְׁרָפִים אִף הַקְּרָשִׁים שְׁבַכָּאן הֵם סוּד הַשְׁרָפִים, כִּי אֵלֵין קְרָשִׁים קִיּוֹן בְּתַקּוּנֵי דְכֻלָּה אֵלוּ הַקְּרָשִׁים שֶׁהֵם סוּד הַשְׁרָפִים עוֹמְדִים בְּתַקּוּנֵי הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאת כֻּלָּה, וְסִחְרָן סִחְרָנָא דְחוּפָּה וּמַסְבִּיבִים סָבִיב הַחוּפָּה, שֶׁהִיא הַמַּכְסָּה וְהַגֵּג שֶׁמִּמֶּעַל הַקְּרָשִׁים, וְהֵינּוּ שֶׁמַּסְבִּיבִים סָבִיב הֵיכַל קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים שֶׁל עוֹלָם הַבְּרִיאָה שֶׁשֵּׁם הַחוּפָּה שֶׁל הַשְׁכִּינָה שֶׁהִיא מְקוֹם הַיְחוד (וְהֵינּוּ הַיְחוד שֶׁל תַּפְלַת עֲרִיצָה, כַּמְצוּר נִשְׁעָה"כ נִעֲנִין תַּפְלַת עֲרִיצָה דְרוּשׁ א' נִזְרַמַּת הַשְׁכִּינָה), לְמִשְׁרֵי בְּהִיא חוּפָּה רוּחַ עֲלָא כְּדֵי שִׁישְׁכּוֹן בְּחוּפָּה הִיא רוּחַ הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַתַּפְאֶרֶת, כְּלוּמַר שִׁיבָא וּתִיחַד שֵׁם עִם הַמַּלְכוּת.

בְּגוּוֹנָא דְכֻלָּה לְתַתָּא דְאֲצַטְרִיף לְתַקְנָהּ חוּפָּה (ה"ג ה"מ"ק) כְּעִין שְׁכֻלָּה לְמַטָּה צְרִיכִים לְתַקֵּן לָהּ חוּפָּה, לְחוּפָּא בְּתַקְנֵנוּ שְׁפִירו לִיקְרָא דְכֻלָּה אַחְרָא וּלְכַסּוּתָהּ בְּתִיקוּן יָפָה לְכַבּוֹד הַכֻּלָּה הָאֲחֵרֶת שֶׁהִיא הַשְׁכִּינָה, דְּאִתֵּיא לְמִשְׁרֵי תַמָּן בְּחֻדָּה דְכֻלָּה תַתָּא שֶׁהִיא בָּאָה לְשְׁכּוֹן שֵׁם בְּשִׁמְחַת כֻּלָּה הַתַּחְתּוֹנָה, וּבְגִין יִקְרָא דְהִיא פֻּלָּה עֲלָא אֲצַטְרִיף לְמַעַבַּד חוּפָּא דְשְׁפִירו בְּכָל תַקּוּנֵי דְשְׁפִירו וּבְשִׁבְלֵי כְבוֹדָה שֶׁל הַכֻּלָּה הָעֲלִיּוֹנָה צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת חוּפָּה נָאָה הַמִּיּוּפָּה בְּכָל תִּיקוּנֵים הַיְפִים, לְזַמְנָא לְכֻלָּה עֲלָא לְהִיא

בְּגוֹנוֹנָא דָּא, בְּכָל גְּזִירוֹ דְּבְרִית לְתַתָּא, אַצְטְרִיף לְאַתְקְנָא פְּסָא אַחְרָא בְּשִׁפּוּרִי, לְמֵאֲרִי קִנְאָה דְּבְרִית קִיִּימָא דְּאִתִּי תַמָּן.

אוּף הֶכָּא בְּכָל חוּפָּה אַצְטְרִיף תְּקוּנִי שְׁפִירוֹ, לְחוּפָּאָה לְחוּפָּה לִיקְרָא דְּכֻלָּה סְתָם, דְּהָא דָּא בְּגוֹנוֹנָא דְּדָא קִיִּימָא, דָּא סְלָקָא בְּשִׁבְע בְּרַכָּאן, וְדָא סְלָקָא בְּשִׁבְע בְּרַכָּאן, וְכֹד סְלָקָא בְּשִׁבְע

מתוק מדבש

חֲדוּהָ כְּדִי לִזְמֵן אֶת כֻּלָּה הָעֲלִיוֹנָה לְשִׁמְחָה הַהִיא, וּר"ל שֶׁהַחוּפָּה שְׁעוֹשִׁים לְכֻלָּה הַגִּשְׁמִית אֵינָה לְשִׁמְחָה בַּעֲלָמָא אֲלֵא לְדוּגְמַת מִשְׁכָּן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה, כִּי כִשְׁתּוּבָא הַשְּׂכִינָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּכֻלָּה הַגִּשְׁמִית יִהְיֶה מְקוֹם לְחִיילָהּ לִשְׁכּוֹן בּוֹ, לִכְּנֹ צִרִיךְ לִכְבֹּד אֶת הַחוּפָּה בְּכָל מִינֵי כְבוֹד לְכַבֹּד הַשְּׂכִינָה, וְצִרִיךְ לְהַזְמִינָהּ וּלְהַכִּין מְקוֹם לְשִׁמָּה כְּדִי שִׁיתְקַדֵּשׁ וַיִּשְׁרֶה עָלָיו רוּחַ קְדוּשָׁה וְהַשְּׂכִינָה תִּשְׁרֶה שָׁם.

בְּגוֹנוֹנָא דָּא בְּכָל גְּזִירוֹ דְּבְרִית לְתַתָּא כַּעֲיֵן זֶה בְּכָל בְּרִית מִלֵּה לְמַטָּה, מִלְּבַד הַכֶּסֶּא שְׁעָלָיו יוֹשֵׁב הַסַּנְדֵּק עִם הַתִּינוּק אַצְטְרִיף לְאַתְקְנָא פְּסָא אַחְרָא בְּשִׁפּוּרִי צִרִיכִים לְתַקֵּן וּלְהַכִּין כֶּסֶּא אַחֵר בִּיּוּפִי, לְמֵאֲרִי קִנְאָה דְּבְרִית קִיִּימָא דְּאִתִּי תַמָּן לְבַעַל הַקִּנְאָה שֶׁל אוֹת הַבְּרִית שֶׁהוּא אֵלֶיהָ הַנְּבִיא הַבָּא לָשֵׁם, וְטַעַם הַדְּבַר כִּי עַל רֵךְ הַנִּימוֹל שׁוֹרָה הַיִּסּוּד, וְאֵלֶיהָ בָּא בְּשִׁלְחוֹת הַשְּׂכִינָה, לִכְּנֹ צִרִיךְ בְּשִׁבְלֵי כֶּסֶּא שְׁנֵי סֻמוֹךְ לִימִין הַנִּימוֹל, כְּדִי לְרַמֹּז שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיא סֻמוּכָה לִיִּסּוּד.

אוּף הֶכָּא בְּכָל חוּפָּה אַצְטְרִיף תְּקוּנִי שְׁפִירוֹ אִף כָּאן בְּכָל חוּפָּה צִרִיכִים תִּיקוּנִים יָפִים, לְחוּפָּאָה לְחוּפָּה לִיקְרָא דְּכֻלָּה סְתָם לְכִסּוֹת אֶת הַחוּפָּה לְכַבֹּד הַכֻּלָּה סְתָם פִּי לְכַבֹּד בִּי הַכֻּלּוֹת כְּדִי שִׁכְשַׁתּוּבָא הַשְּׂכִינָה תִּשְׁרֶה עַל כֻּלָּה הַתַּחְתּוֹנָה, דְּהָא דָּא בְּגוֹנוֹנָא דְּדָא קִיִּימָא כִּי הַכֻּלָּה הַתַּחְתּוֹנָה עוֹמֶדֶת דּוּגְמַת כֻּלָּה הָעֲלִיוֹנָה, כִּי דָּא סְלָקָא בְּשִׁבְע בְּרַכָּאן הַכֻּלָּה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא לְמַטָּה בְּסוּף הָאֲצִילוֹת מִתְעַלָּה שְׁבַע מִדְּרָגוֹת בְּכַח שְׁבַע בְּרֻכּוֹת שֶׁמִּקְבֵּלֶת מִבֵּינָהּ וּתְפָאֶרֶת כְּדִלְקָמָן, וְדָא סְלָקָא בְּשִׁבְע בְּרַכָּאן וְהַכֻּלָּה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִיא רְחוּקָה מִבְּעֵלָה וְע"י שְׁבַע בְּרֻכּוֹת שֶׁמְבָרְכִים אוֹתָהּ הִיא מִתְעַלָּה וּמִתְקַרְבֶּת אֶל בְּעֵלָה, וְכֹד סְלָקָא בְּשִׁבְע

בְּרָכָאן, בְּדִין אֶקְרִי כְּלָה, וְעַל דָּא אָסִיר לְשִׁמְשָׁא בְּה עַד דְּאִתְכַּלִּילַת
בְּאִינוֹן שְׁבַע בְּרָכָאן כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה.

מאמר שבע ברכות

אִינוֹן שְׁבַע בְּרָכָאן יִרְתָּא כְּלָה מְרוּחָא (נ"ו מְרוּזָא) עֲלָאָה, אִתְר
דְּכָל בְּרָכָאן נִגְדִין מִתְמָן.

שִׁית בְּרָכָאן אִינוֹן דְּכָלָה אִתְבְּרָכָא מִנִּיָּהּ, וְאַתְּ אִמְרַת דְּאִינוֹן
שְׁבַע, אֶלָּא שְׁבִיעָאָה אִיהוּ דְּקָא מְקִיִּים כְּלָא.

מתוך מדבש

בְּרָכָאן וכשהיא עולה בשבע ברכות, בְּדִין אֶקְרִי כְּלָה אז היא נקראת כלה, וְעַל
דָּא אָסִיר לְשִׁמְשָׁא בְּה עַד דְּאִתְכַּלִּילַת בְּאִינוֹן שְׁבַע בְּרָכָאן כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה
ועל כן אסור לשמש בה עד שהיא נכללת באלו השבע ברכות כעין השכינה.

מאמר "שבע ברכות", בו יתבאר מעלת השבע ברכות שבחתן וכלה,
שהשכינה יורשת אותם מהבינה, וסוד השתלשלותם מהספירות הקדושות.

(מקור המאמר זוהר פרשת תרומה דף קסט ע"ב, ונצי"לוינו כרך ז עמ' תקט - תקנ)

ואמר כי אִינוֹן שְׁבַע בְּרָכָאן יִרְתָּא כְּלָה מְרוּחָא עֲלָאָה אלו השבע
ברכות יורשת השכינה מרוח העליון דהיינו מבינה דרך התפארת, שהיא
אִתְר דְּכָל בְּרָכָאן נִגְדִין מִתְמָן המקום שכל הברכות נמשכות משם כי
הוא מקור הברכות.

ושואל הרי שִׁית בְּרָכָאן אִינוֹן דְּכָלָה אִתְבְּרָכָא מִנִּיָּהּ הרי שש ברכות הם
הנמשכות דרך ששת ספירות התפארת שהכלה מתברכת מהם, וְאַתְּ אִמְרַת
דְּאִינוֹן שְׁבַע ואתה אמרת שהם שבע ברכות, ומתרץ אֶלָּא שְׁבִיעָאָה אִיהוּ
דְּקָא מְקִיִּים כְּלָא אלא השביעי שהיא הבינה שבה מקור הברכות היא המקיימת
את כל השש ברכות ועמה הם שבע ברכות.

רובא דברכאן על היין אמאי, אלא דאיהו סטרא דחדרי לכלא, על ההוא יין דאתגטיר בענבוי תדיר, ובגין כך ברכה קדמא דאינון שבע איהו רזא דיינ.

יין עביד פרי (ס"א חידו) בין לעילא בין לתתא, גפן נטיל כלא, ואפיק איבא לעלמא, ואתערו דחדרה שמאלא איהו, דכתיב (ס"ב ז ו) שמאלו תחת לראשי, ולבתר וימינו תחבקני, וההוא אילנא דחיי עביד פירין ואיבין (ס"ב) בההוא

מתוק מדבש

ומקשה רובא דברכאן על היין אמאי למה תיקנו חז"ל רוב ברכות על היין, כגון ברכת המזון, קידוש, הבדלה, ברכת ברית מילה, קידושין, שבע ברכות, ומתרץ אלא דאיהו סטרא דחדרי לכלא אלא לפי שהבינה שבה שורש היין המשמח היא המשמחת את הכל, לכך כל מיני ברכות הבאות לשמח צריך לברכם על היין, והיינו על ההוא יין דאתגטיר בענבוי תדיר על היין המשומר בענבוי תמיד בבינה שאין לחיצונים בה מגע יד, ובגין כך ברכה קדמא דאינון שבע איהו רזא דיינ ובשביל זה ברכה הראשונה של השבע ברכות היא ברכת היין.

ומפרש דבריו כי יין עביד פרי בין לעילא בין לתתא היין עושה פירות בין למעלה ובין למטה, והפירות הם טפות הגבורות הנמשכות מבינה אל הגבורה כדי לעורר את היחוד, ואח"כ גפן נטיל כלא ואפיק איבא לעלמא הגפן שהיא סוד המלכות מקבלת את כל הגבורות וביחד עם טפות החסדים (המנוטל לקמן) נבראות נשמות קדושות, והיא מוציאתם לעולם, והענין הוא כי ואתערו דחדרה שמאלא איהו התעוררות אל שמחת היחוד היא מצד הגבורה שבשמאל דכתיב שמאלו תחת לראשי, ולבתר וימינו תחבקני הרי שתחילה היא התעוררות השמאל ואח"כ בא התעוררות הימין, וטפות החו"ג נמשכות תחילה ביסוד דתפארת וההוא אילנא דחיי עביד פירין ואיבין בההוא גפן באתערותא דא ועץ החיים שהוא היסוד עושה

גִּפְן) בְּאַתְעֵרוּתָא דָּא, וְדָא אִיהִי בְרָכָה קְדָמָא דְכֻלָּא, (בּוֹרָא פְּרִי הַגִּפְן).

תְּנִינָא, שְׁהֶפֶל בְּרָא לְכְבוֹדוֹ, רָזָא דְבְרִית קְדִישָׁא, חֲדוּה דְחִבּוּרָא, דְנָטִיל כָּל בְּרָכָאן מִרְזָא דִימִינָא, לְמַעַבְדַּי אִיבִין בְּהִהוּא גִפְן, דִּהָא בְּקִדְמִיתָא הֵהוּא פְּרִי (כ"ו חידו) נְחִית מְלַעֲיֵלָא אֲרַח שִׁיפִין, וְנִגִּיד לְבְרִית קְדִישָׁא, לְנִגְדָא לִיה בְּהִהוּא גִפְן, וְדָא מִסְטָרָא דִימִינָא, דִּהָא לִית אִיבָא מִשְׁתַּכְּחָא אֱלָא בִימִנָא, שְׁמָלָא אֲתַעֵר וִימִנָא עָבִיד.

מתוק מדבש

פירות במלכות על ידי התעוררות ירידות טפות החו"ג, וְדָא אִיהִי בְרָכָה קְדָמָא דְכֻלָּא וּבִרְכַּת בּוֹרָא פְּרִי הַגִּפְן הִיא בְרָכָה הֶרָאוּנָה שֶׁל הַשְּׁבַע בְּרִכּוֹת, שְׁעִיקְרָה הִיא הַתְּעוֹרְרוֹת הַגְּבוּרָה שֶׁבִשְׁמָלָא לְצוּרֵךְ הַיַּחְדּוּד.

תְּנִינָא בְּרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל הַשְּׁבַע בְּרִכּוֹת הִיא שְׁהֶפֶל בְּרָא לְכְבוֹדוֹ וְהִינּוּ רָזָא דְבְרִית קְדִישָׁא מֵלֵת הַכֹּל הוּא סוּד בְּרִית קוֹדֵשׁ שֶׁהוּא הִיסוּד דִּתְפֹּאֶרֶת הַנִּקְרָא כֹּל, שֶׁבִּרָא אוֹתוֹ הַמַּאצִּיל הָעֲלִיָּין לְצוּרֵךְ כְּבוֹדוֹ שֶׁהוּא הַמְּלֻכּוֹת, חֲדוּה דְחִבּוּרָא הִיסוּד הוּא הַגּוֹרֵם שְׁמַחַת הַיַּחְדּוּד, דְנָטִיל כָּל בְּרָכָאן מִרְזָא דִימִינָא שֶׁמִּקְבֵּל לְצוּרֵךְ הַיַּחְדּוּד אֵת כָּל הַבְּרִכּוֹת שֶׁהֵם סוּד טְפוֹת הַחֲסָדִים שֶׁבִימִין, לְמַעַבְדַּי אִיבִין בְּהִהוּא גִפְן כְּדִי לַעֲשׂוֹת פִּירוֹת שֶׁהֵם נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים בִּגְפֵן הֵהִיא שֶׁהִיא הַמְּלֻכּוֹת הַנִּקְרָא כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַתְּפֹאֶרֶת, וּמִפְּרֵשׁ וְאוֹמֵר דִּהָא בְּקִדְמִיתָא הֵהוּא פְּרִי נְחִית מְלַעֲיֵלָא אֲרַח שִׁיפִין כִּי מִתְחִילָה אוֹתוֹ הַפְּרִי דֵּהִינּוּ טְפוֹת הַחֲסָדִים יִרְדּוּ מִלְּמַעְלָה מִהַדְּעַת דֶּרֶךְ הָאֲבָרִים שֶׁהֵם שֶׁשֶׁת סְפִירוֹת הַתְּפֹאֶרֶת, וְנִגִּיד לְבְרִית קְדִישָׁא וְנִמְשְׁכּוֹת לְבְרִית קוֹדֵשׁ שֶׁהוּא הִיסוּד, לְנִגְדָא לִיה בְּהִהוּא גִפְן כְּדִי לַהֲמַשִּׁיכֵם בַּמְּלֻכּוֹת, וְדָא מִסְטָרָא דִימִינָא וְזֶהוּ מִצַּד הַחֲסֵד שֶׁבִימִין, דִּהָא לִית אִיבָא מִשְׁתַּכְּחָא אֱלָא בִימִנָא כִּי אֵין טְפוֹת הַנִּשְׁמוֹת נִמְצְאוֹת אֶלָּא בַּחֲסֵד שֶׁבִימִין, וּמִפְּרֵשׁ כִּי שְׁמָלָא אֲתַעֵר וִימִנָא עָבִיד הַשְׁמָלָא מְעוֹרֵר אֵת הַיַּחְדּוּד וְטְפוֹת הַחֲסֵד שֶׁבִימִין עוֹשׂוֹת הַפִּירוֹת, הִרִי בְּרָכָה שְׁנִיָּה הִיא סוּד הַמְּשֻׁכּוֹת טְפוֹת הַחֲסֵד בִּיסוּד.

לְבַתֵּר פִּלִּיל שְׁמָאֵלָא בִּימִינָא, וּיְמִינָא בְּשְׁמָאֵלָא, לְמַהוּי רְזָא
דְּאָדָם, וּבִגִּין כְּךָ תְּלִיתָאָה אִיהוּ יוֹצֵר הָאָדָם, וְעַל דָּא
יַעֲקֹב דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֻמְצָעִיתָא, דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם הָוָה.

רְבִיעָאָה, אִיהוּ עֲמוּדָא חָדָא דִּירְכָא יְמִינָא, חֲמִישָׁאָה שׁוֹשׁ
תְּשִׁישׁ וְתַגְל עֲקָרָה דְּבִיתָא, בְּחֻדָּה בְּקַבּוּץ וּכְנִישׁוֹ
דְּבִנְהָא מֵאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא, וְדָא רְזָא דִּירְכָא אַחְרָא דְּאֵתְחַבְּר
בִּירְכָא שְׁמָאֵלָא, לְמִיזֵל וּלְמִיכְנֵשׁ לְכָל סְטָרִין, וּכְנִישׁוֹ דְּבִנְיָן

מתוק מדבש

לְבַתֵּר פִּלִּיל שְׁמָאֵלָא בִּימִינָא וּיְמִינָא בְּשְׁמָאֵלָא אַח"כ בְּבִרְכָּה הַשְּׁלִישִׁית
שְׁהִיא בְּתַפְאֶרֶת נִכְלָל הַשְּׁמָאֵל בִּימִין וּיְמִין בְּשְׁמָאֵל, כִּי הַת"ת כּוֹלֵל ב' /
בחי' חסד וגבורה הַכּוֹלֵלִים זֶה בִּזְוֵה וְזֶה בִּזְוֵה, לְמַהוּי רְזָא דְּאָדָם כְּדִי לִהְיוֹת
מב' בחי' חו"ג הנ"ל סוד אדם שבת"ת, וּבִגִּין כְּךָ תְּלִיתָאָה אִיהוּ יוֹצֵר
הָאָדָם לִכְן בְּרַכָּה הַשְּׁלִישִׁית הִיא יוֹצֵר הָאָדָם, וְעַל דָּא יַעֲקֹב דְּאִיהוּ עֲמוּדָא
דְּאֻמְצָעִיתָא דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם הָוָה וְעַל כֵּן יַעֲקֹב שְׁהוּא סוּד עֲמוּד הָאֻמְצָעִי
שְׁהוּא הַת"ת הוּא הִיָּה בְּסוּד פְּנֵי אָדָם שְׁבִמְרַכְכָּה.

רְבִיעָאָה בְּרַכָּה הָרְבִיעִית דִּהִינּוּ בְּרַכַּת אֲשֶׁר יֵצֵר אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ אִיהוּ עֲמוּדָא
חָדָא דִּירְכָא יְמִינָא הִיא כְּנֶגֶד עֲמוּד אַחַד שֶׁל יֶרֶךְ הַיְּמִין שְׁהִיא
הַנְּצִחַ, חֲמִישָׁאָה בְּרַכָּה הַחֲמִישִׁית שְׁהִיא שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ וְתַגְל עֲקָרָה דְּבִיתָא
פִּי' שְׁתִּישׁ עֲקֶרֶת הַבֵּית שְׁהִיא הַמַּלְכוּת, בְּחֻדָּה בְּקַבּוּץ וּכְנִישׁוֹ דְּבִנְהָא
מֵאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא בְּשִׁמְחַת קִיבוּץ וְאִסִּיפַת בְּנִיה לְתוֹכָה מֵאַרְבַּע רוּחוֹת
הָעוֹלָם, וְהוּא נוֹסֵחַ הַבְּרַכָּה בְּקִיבוּץ בְּנִיה לְתוֹכָה בְּשִׁמְחָה, וּר"ל בְּקִיבוּץ הַטּוֹת
שֶׁל הַנִּשְׁמוֹת בְּמַלְכוּת מֵאַרְבַּע סְפִירוֹת בֵּינָה וְחַג"ת, וְאָמַר כִּי וְדָא רְזָא דִּירְכָא
אַחְרָא דְּאֵתְחַבְּר בִּירְכָא שְׁמָאֵלָא וּבְרַכָּה זֶה הִיא סוּד יֶרֶךְ הָאַחֲרֶת שְׁהִיא
הַנְּצִחַ שְׁנַתְחַבְּרָה בִּירְךְ הַשְּׁמָאֵל שְׁהִיא הָהוּד, לְמִיזֵל וּלְמִיכְנֵשׁ לְכָל סְטָרִין
כְּדִי לִלְכַּת יַחַד לְכָל הַצַּדִּידִים לְקִבֵּץ הַטּוֹת שֶׁל הַנִּשְׁמוֹת, כִּי נִצָּח וְהוּד שְׁנֵיהֶם
עוֹשִׂים אוֹמְנוֹת אַחַת כִּי הֵם תְּרֵי פְּלָגֵי גּוֹפָא לִכְן בְּרַכָּה זֶה הִיא בְּשִׁנְיָהֶם, וְאָמַר
כִּי וּכְנִישׁוֹ דְּבִנְיָן וְרַחֲמֵמוֹ לְמִיעַל לֹוֹן בֵּין בְּרָכִין וּקִיבוּץ הַבְּנִים שְׁהֵם

וּרְחִימוּ לְמִיעַל לֹון בֵּין בְּרָפִין, וּבְאִינוֹן תְּרִין דְּנִבְיָאִים שְׂרִיין,
בְּגוּיָהוּ חֲדוּה דְּעֶקְרָא דְּבִיתָא.

מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָא שְׁתֵּי עֲרָבוֹת לָא עֲבָדִין אִיבָא וּפִירִין,
וּכְנִישׁוּ דְּבָנִין לְגַבִּיָּהוּ, אִינוֹן פִּירִין וְאִיבִין דְּלֶהוֹן, וְלֹא
אֲתַעְרוּ כְּנִישׁוּ דְּבִנְהָא לְגַבְהָא בְּרַ בְּנִבְיָאִים.

שְׁתִּיתָאָה, שְׂמַח תְּשֻׁמַּח רַעִים הָאֱהוּבִים, אֲתֵר דְּרַעוּתָא וְחֲדוּה
וְאַחוּה אֲשֶׁתִּכַּח, עֲמוּדָא דְּכָל עֲלָמָא דְּאֶקְרִי צְדִיקָה,

מתוק מדבש

הנשמות ואהבתם היא להכניס אותם בין שתי הברכים שהם נצח והוד, כי טפות
החסד וגבורה מתקבצות בנו"ה ומתבשלות שם ומהם יורדות ליסוד, והיסוד
משפיעתם במלכות שבה נתקנות הנשמות ויורדות לעולם הזה, וּבְאִינוֹן תְּרִין
דְּנִבְיָאִים שְׂרִיין ובאלו ב' ספירות נו"ה שהנביאים שורים ומושרשים שם
בְּגוּיָהוּ חֲדוּה דְּעֶקְרָא דְּבִיתָא שם ביניהם הוא היסוד שהוא משמח את
עקרת הבית שהיא המלכות בעת היחוד.

מֵאִי טַעְמָא מהו הטעם שקיבוץ הטפות הם בנו"ה, ואמר בְּגִין דְּהָא שְׁתֵּי
עֲרָבוֹת לָא עֲבָדִין אִיבָא וּפִירִין לפי ששתי ערבות שהם סוד נו"ה אינם
עושים פירות, ר"ל נו"ה הם רק כאליל ערבה שאינו עושה פירות ואינם אלא
לצל להסתופף בו, והיינו וּכְנִישׁוּ דְּבָנִין לְגַבִּיָּהוּ אִינוֹן פִּירִין וְאִיבִין דְּלֶהוֹן
התקבצות הטפות לצורך הנשמות שהם הבנים בנו"ה הם הפירות שלהם, כי שם
על ידי תרין ביעין דדכורא מתבשלות הטפות, וְלֹא אֲתַעְרוּ כְּנִישׁוּ דְּבִנְהָא
לְגַבְהָא בְּרַ בְּנִבְיָאִים ולא מתעורר קיבוץ הבנים שהם הנשמות אל המלכות
אלא דרך הנביאים שהם סוד נו"ה, על כן ברכה זו של שוש תשיש היא בנו"ה.

שְׁתִּיתָאָה ברכה הששית היא שְׂמַח תְּשֻׁמַּח רַעִים הָאֱהוּבִים והיא ביסוד
הכולל גם את המלכות ומתיחד עמה שהם רעים האהובים, אֲתֵר
דְּרַעוּתָא וְחֲדוּה וְאַחוּה אֲשֶׁתִּכַּח שהוא המקום שרצון מצד הכתר ושמחה
מצד הבינה ואחווה מצד החכמה נמצאים שם, כי כל שפע הכח"ב נמשכים ליסוד,

וְצִדִּיק וְצַדִּיק רַעִים וְאַהֲבָבִים אֵינֻן, דְּלֹא אֶתְעֵדוּן דָּא מִן דָּא, עַד הֶכָּא שִׁית בְּרַכָּאן דְּכֻלָּה אֶתְבָּרַכַת מְנַיִיהוּ.

שְׂבִיעָאָה, אִיהוּ מְקַיִים כָּלָא, וּמַהֲאִי שְׂבִיעָאָה מִתְבָּרַכָאן כָּלָא, וְדַאי כָּלָלָא דְעֶשֶׂר אָמִירָן, בְּגִין דְּדָא כָּלִיל עֵילָא וְתַתָּא, וְעַל דָּא כָּלִיל בְּהֲאִי עֶשֶׂר זִינֵי דְחֻדְוָה, שְׁשׁוֹן שְׂמַחָה, חֲתָן (ס"א וְכֻלָּה, גִּילָה דִּיצָה, אֶהְבָּה וְאַחֲוָה שְׁלוֹם) וְכֻלָּה, אֶהְבָּה אֶחֱוָה, גִּילָה רִינָה, דִּיצָה, חֻדְוָה, שְׁלוֹם, וְרִיעוּת, לְמַהֲוֵי כָּלָה שְׁלִימוֹ

מתוק מדבש

עֲמוּדָא דְכָל עֲלָמָא דְאַקְרִי צִדִּיק וְהוּא עֲמוּד שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הַנִּקְרָא צִדִּיק, כַּמֵּ"שׁ וְצִדִּיק יִסּוּד עוֹלָם, וְצִדִּיק וְצַדִּיק שֶׁהֵם יִסּוּד דִּתְפֹּאֶרֶת וּמַלְכוּת, נִקְרָאִים רַעִים וְאַהֲבָבִים כִּי אֵינֻן דְּלֹא אֶתְעֵדוּן דָּא מִן דָּא הֵם בִּיחּוּד אֶחָד וְאִינֵם נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה (נִצְמִינָה שְׁנִקְרָאִים רַעִים, אֲמַנְס נִצְמִי שֵׁנִית שְׁנִקְרָאִים אֲכֻזִּים יֵשׁ פִּירוּד צִינִיס לִפְעֻמִּים), לִכֵּן מְסִיִּים אֶת הַבְּרָכָה בְּרוּךְ מִשְׁמַח חֲתָן וְכֻלָּה, כִּי הַיִּסּוּד הוּא הַמִּשְׁמַח חֲתָן וְכֻלָּה שֶׁהֵם זֶ"ן, עַד הֶכָּא שִׁית בְּרַכָּאן דְּכֻלָּה אֶתְבָּרַכַת מְנַיִיהוּ עַד כָּאן הֵן שֵׁשׁ בְּרָכוֹת שֶׁהַכֹּלָה מִתְבָּרַכַת מֵהֵן, וְהֵם בְּסוּד שֵׁשׁ הַסְפִּירוֹת אֲלֵא שְׂגִבּוּרָה שֶׁבְּבְרָכָה רֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַחֲסֵד שֶׁבְּבְרָכָה הַשְּׁנִיָּה, לִפִּי שֶׁהַמַּלְכוּת הַמִּקְבֶּלֶת אֶת הַבְּרָכוֹת הִיא בְּסוּד הַמִּשְׁכֵּן שֶׁשֶּׁם הִיָּה הַזֶּהב בַּחֲ' גִבּוּרָה קוֹדֶם לַכֶּסֶף בַּחֲ' חֲסֵד.

שְׂבִיעָאָה אִיהוּ מְקַיִים כָּלָא בְּרָכָה הַשְּׂבִיעִית הִיא כִּנְגֵד הַבִּינָה שֶׁהִיא מְקִיִּמָת אֶת הַכֹּל, וּמַהֲאִי שְׂבִיעָאָה מִתְבָּרַכָאן כָּלָא וּמִבִּינָה מִתְבָּרְכִים הַכֹּל דִּהֵינּוּ זֶ"ן, וְדַאי כָּלָלָא דְעֶשֶׂר אָמִירָן וְדַאי שֶׁהִיא כּוֹלֶלֶת אֶת הָעֶשְׂרָה מֵאֲמֻרוֹת, בְּגִין דְּדָא כָּלִיל עֵילָא וְתַתָּא לִפִּי שֶׁהִיא כּוֹלֶלֶת לַמַּעֲלָה אֶת הַג' רֵאשׁוֹנוֹת וְלַמַּטָּה אֶת הַז' תַּחְתּוֹנוֹת, וְעַל דָּא כָּלִיל בְּהֲאִי, עֶשֶׂר זִינֵי דְחֻדְוָה וְעַל כֵּן בְּרָכָה זֶה כּוֹלֶלֶת עֶשֶׂר מִינֵי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמַחָה, כִּי הַבִּינָה הִיא מִקּוּר הַשְּׂמַחָה וְהִיא שֶׁלָּה הֵם עֶשֶׂר מִינֵי שְׂמַחָה, שֶׁהֵם שְׁשׁוֹן שְׂמַחָה סוּד חֲכָמָה וּבִינָה, חֲתָן וְכֻלָּה הֵם תַּת־וּמַלְכוּת, אֶהְבָּה אֶחֱוָה הֵם סוּד גִּבּוּרָה וְחֲסֵד, כִּי תַחֲלִילֵת הָאֶהְבָּה הִיא מִגִּבּוּרָה, גִּילָה דִּיצָה (ס"ג סַמֵּ"ק וְסַלָּס) הֵם סוּד נֹ"ה, שְׁלוֹם בִּיסוּד, וְרִיעוּת הוּא בְּכַתֵּר כִּי רִיעוּת הוּא לְשׁוֹן רְצוֹן, לְמַהֲוֵי כָּלָה

דְּכָלָא, זָפֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוֹן זָכוּ לְתַתָּא פְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא,
עַלֵּייהוּ כְּתִיב (ע"ז 1 כג) וּמִי כַעֲמֹךְ פִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ.

חֲדוּ פְּלִהוּ כָּל הָהוּא יוֹמָא בְּמַלְיִן דְּאוּרִייתָא, וְכָל בְּנֵי מְתָא
עָבְדוּ לִיה רִישָׁא עַלֵּייהוּ, לְיוֹמָא אַחְרָא קָמוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי
חֲזִיא וּבְרָכוּ לּוֹן, וְאַזְלוּ לְאַרְחֵייהוּ.

מאמר עשרה לשונות של שמחה

לְבַסּוּף חוֹתָם הַמְּבָרָךְ, אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה חֲתָן וְכֻלָּה

מתוך מדבש

שְׁלִימוּ דְּכָלָא כְּדִי שְׁתַּהִיָּה הַכֹּלָה שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה שְׁלִימָה בְּכָל עֶשֶׂר מִינֵי
שִׁמְחוֹת וּבִשְׁבַע בְּרוּכוֹת, זָפֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוֹן זָכוּ לְתַתָּא פְּגוּוֹנָא
דְלַעֲיָלָא אַשְׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁאִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ לְמַטָּה כְּדוּגְמַת מַעְלָה, כִּי הָאִישׁ
נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה לְתַפְאֶרֶת וְהָאִשָּׁה לְמַלְכוּת, עַלֵּייהוּ כְּתִיב עֲלֵיהֶם כָּתוּב וּמִי
כַעֲמֹךְ פִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ כְּדוּגְמַת מִשְׁכֹּכ ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד.

חֲדוּ פְּלִהוּ כָּל הָהוּא יוֹמָא בְּמַלְיִן דְּאוּרִייתָא כּוֹלָם שִׁמְחוּ כָּל הַיּוֹם הַהוּא
בְּדַבְרֵי תוֹרָה, וְכָל בְּנֵי מְתָא עָבְדוּ לִיה רִישָׁא עַלֵּייהוּ וְכָל בְּנֵי הָעִיר
עָשׂוּ אֶת הַחֲתָן בְּרִיָּה דְּרַב סַפְרָא רַאשׁ עֲלֵיהֶם, לְיוֹמָא אַחְרָא קָמוּ רַבִּי יוֹסִי
וְרַבִּי חֲזִיא וּבְרָכוּ לּוֹן וְאַזְלוּ לְאַרְחֵייהוּ לַיּוֹם הַשְּׁנִי קָמוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי
חֲזִיא וּבְרָכוּ אוֹתָם וְהִלְכוּ לְדַרְכָּם.

מאמר "עשרה לשונות של שמחה", בו יתבאר סגולת הברכה השביעית
שבשבע הברכות שהיא כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.

(מקור המאמר צוהר חזק רות דף קס ע"א, וצנצאוריו כרך ג עמ' תרג)

לְבַסּוּף חוֹתָם הַמְּבָרָךְ בְּבִרְכַּת הַשְּׁבִיעִית, אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה חֲתָן
וְכֻלָּה וְגוֹמֵר, מְשׁוּם יִקְרָא דִּידְהוּ בְּשִׁבִּיל הַכְּבוֹד שְׁלֵהֶם, (ה"ג הגר"א)

וְגוֹמֵר, מְשׁוּם יִקְרָא דִּידְהוּ, דְּאִית בֵּה עֲשָׂרָה אָמוּנִים (ס"א אָמוּנִים),
כְּנָגֵד עֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת שְׂבָהֵן נִבְרָא הָעוֹלָם.

רַבִּי יוֹדָאי אָמַר, שְׁבַעַה אֵינוֹן, שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תְּרִין (חד, חֲתָן
תָּרִי, וְכֻלָּה תִּלְת, גִּילָה וְרִינָה אַרְבַּע, דִּיצָה וְחֲדוּה חֲמֵשׁ, אֶהְבָּה
וְאַחֲוָה שֵׁשׁ, שְׁלוֹם וְרִיעוּת שְׁבַע), חֲתָן וְכֻלָּה תִּלְת, אֶהְבָּה אַחֲוָה
שְׁלוֹם וְרִיעוּת, שְׁבַע.

רַבִּי חֲנִינָא, פְּרִישׁ כָּל חַד וְחַד עַל קִיּוּמִיָּה, שְׁשׁוֹן חַד שִׁמְחָה
ב', חֲתָן ג', וְכֻלָּה ד', וּמוֹסִיף, גִּילָה ה', דִּיצָה ו', אֶהְבָּה
ז', וְאַחֲוָה ח', שְׁלוֹם ט', וְרִיעוּת י', דְּהָא אֵינוֹן עֲשָׂרָה, כְּנָגֵד
עֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת, שְׂבָהֵן נִבְרָא הָעוֹלָם.

מתוק מדבש

דְּאִית בֵּה עֲשָׂרָה שְׁשׁוּנִים (שָׁשׁוֹן נִלְשׁוֹן רַבִּי) שִׁישׁ בֵּה עֲשָׂרָה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה,
וְהֵם כְּנָגֵד עֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת שְׂבָהֵן נִבְרָא הָעוֹלָם.

רַבִּי יוֹדָאי אָמַר, שְׁבַעַה אֵינוֹן שִׁישׁ בְּבִרְכָּה זוּ רַק שְׁבַעַה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה,
דִּהֵינּוּ שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תְּרִין הָרִי שְׁנֵי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה, חֲתָן וְכֻלָּה
תִּלְת הָרִי לְשׁוֹן שְׁלִישִׁי שֶׁל שְׂמִיחָה, שֶׁהוּא שְׂמִיחַת חֲתָן וְכֻלָּה, אֶהְבָּה וְאַחֲוָה
שְׁלוֹם וְרִיעוּת הָרִי יֵשׁ לָךְ עוֹד אַרְבַּעַה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה, הָרִי בִּיחָד הֵם שְׁבַע.

רַבִּי חֲנִינָא סָבַר כְּתָנָא קָמָא שִׁישׁ עֲשָׂרָה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה, וְזֶה שְׂמִיחָה פְּרִישׁ
כָּל חַד וְחַד עַל קִיּוּמִיָּה הוּא הִיא מִפְּרָשׁ וּמַעֲמִיד כָּל אֶחָד מֵאֵלּוּ הַלְשׁוֹנוֹת
שֶׁל שְׂמִיחָה עַל קִיּוּמוֹ וּמַעֲמָדוֹ, וְאֵלּוּ הֵם שְׁשׁוֹן חַד, שִׁמְחָה ב', חֲתָן ג',
וְכֻלָּה ד'. וּמוֹסִיף, גִּילָה ה', דִּיצָה ו', אֶהְבָּה ז', וְאַחֲוָה ח', שְׁלוֹם
ט', וְרִיעוּת י', דְּהָא אֵינוֹן עֲשָׂרָה הָרִי הֵם עֲשָׂרָה לְשׁוֹנוֹת, וְהֵם כְּנָגֵד עֲשָׂרָה
מֵאֲמֹרוֹת, שְׂבָהֵן נִבְרָא הָעוֹלָם.

מאמר ברכות ה'

תא חזי, בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְּפִנָּשׁ (ס"א דְּאַתְּתַקְנַת) לְגַבִּי אָדָם, קְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לֹוֶן, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (נרמשים א כח) וַיְבָרֶךְ
 אוֹתָם אֱלֹהִיִּם, כְּחֻזְן דְּמִבְרַךְ לְכֻלָּה בְּשַׁבַּע בְּרָכוֹת, מִכָּאן
 אוֹלִיפְנָא, חֲתָן וְכֻלָּה פִּיזֵן דְּאַתְּבָרְכֵן בְּשַׁבַּע בְּרָכוֹת, אַתְּדִבְקֵן
 כְּחֻדָּא כְּדוּגְמָא דְּלַעֲיָלָא.

מאמר דורון חתן וכלה

רְבִי יִצְחָק הָוָה יְתִיב יוֹמָא חַד קָמִי מְעַרְתָּא דְּאַפִּיקוּתָא, אַעֲבֵר

מתוק מדבש

מאמר "ברכות ה'", יבואר בו מקור וענין השבע ברכות, שבעת שהביא הקב"ה
 את חוה לאדם הראשון, ברך אותם כחזן המברך את הכלה בשבע הברכות.

(מקור המאמר זוהר פרשת תזריע דף מד ע"ג, ונצי"אורינו כרך י' עמ' תקנו)

תא חזי, בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְּתַקְנַת לְגַבִּי אָדָם בא וראה בשעה שחוה נתתקנה
 להיות ראויה לאדם, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לֹוֶן הקב"ה בירך אותם,
 הָדָא הוּא דְּכְתִיב זהו שכתוב וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אֱלֹהִיִּם והיינו כְּחֻזְן דְּמִבְרַךְ
 לְכֻלָּה בְּשַׁבַּע בְּרָכוֹת כמו חזן המברך את הכלה בשבע ברכות, מִכָּאן אוֹלִיפְנָא
 חֲתָן וְכֻלָּה פִּיזֵן דְּאַתְּבָרְכֵן בְּשַׁבַּע בְּרָכוֹת מכאן למדנו כי חתן וכלה כיון
 שנתברכו בשבע ברכות, אַתְּדִבְקֵן כְּחֻדָּא כְּדוּגְמָא דְּלַעֲיָלָא הם יכולים להתדבק
 ולהתייחד כדוגמת מעלה, כי אחר שהמלכות מתברכת בשבע ברכות משבע
 ספירות של התפארת, רק אז היא ראויה להתייחד עמו.

מאמר "דורון חתן וכלה", יבואר בו המנהג הקדום בישראל של ענין
 "הדרשה גישאנק" דורון דרשה, כלומר מתנה להחתן והכלה מכל המשתתף
 בסעודת שמחת הנשואין.

(מקור המאמר זוהר פרשת ואלא דף קמח ע"א-קמט ע"א, ונצי"אורינו כרך ג' עמ' רעז-רפא)

רְבִי יִצְחָק הָוָה יְתִיב יוֹמָא חַד קָמִי מְעַרְתָּא דְּאַפִּיקוּתָא ר' יצחק היה

חד בר נש ותריין בנין עמיה, והוה אמר חד לחד, דא תוקפא דשמשא מסטרא דדרום איהו, ועלמא לא אתקיים אלא על רוח, כו'. אמר רבי יצחק, אשתתף בהדייהו ואשמע מאי קאמרי, אזל בהדייהו, כו'.

אמר רבי יצחק, לא הוו (אלא) יומין זעירין עד דאערענא בההוא בר נש, ובקריה זעירא עמיה, אמינא ליה אן הוא ברך אחרא, אמר לי עבידנא ליה הלולא ואשתאר בדביתהו, פיון דאשתמודע בי, אמר לי חייך דלא זמיננא לך להלולא דברי, בגין תלת מלין, חד דלא ידענא בך ולא אשתמודענא לך, דהכי מזמנין ליה לבר נש כפום יקריה, ודילמא אנת גברא

מתוך מדבש

יושב ומתבודד יום אחד לפני מערה של מקום הנקרא אפיקותא, אעבר חד בר נש ותריין בנין עמיה עבר שם אדם אחד וב' בניו עמו, והנה הם היו מהלכים בדרך וחמימות השמש הכתה עליהם, לכן והוה אמר חד לחד והיה בן אחד אומר להשני, דא תוקפא דשמשא מסטרא דדרום איהו זה התוקף של השמש הוא מצד דרום, ועלמא לא אתקיים אלא על רוח והעולם אינו מתקיים אלא על הרוח כי הוא מקרר את חום השמש, כו'. אמר רבי יצחק, אשתתף בהדייהו ואשמע מאי קאמרי אשתתף עמהם ואשמע מה שהם אומרים, כי אין מדרש בלא חידוש, אזל בהדייהו הלך עמהם, כו'.

אמר רבי יצחק, לא הוו יומין זעירין עד דאערענא בההוא בר נש ובקריה זעירא עמיה לא עברו ימים מועטים עד שפגשתי באותו אדם ובנו הקטן היה עמו, אמינא ליה אן הוא ברך אחרא שאלתי אותו איפה הוא בנך האחר, אמר לי עבידנא ליה הלולא ואשתאר בדביתהו אמר לי עשיתי לו נשואיו ונשאר אצל אשתו, פיון דאשתמודע בי כיון שהכיר אותי, אמר לי חייך דלא זמיננא לך להלולא דברי בגין תלת מלין אמר לי חייך כי מה שלא הזמנתי אותך לשמחת בני היה משום שלשה דברים, חד דלא ידענא בך ולא אשתמודענא לך אחד שלא ידעתי בך עד כמה גדולה מעלתך ולא הכרתיך כמה צריך לכבד אותך, דהכי

רָבָא וְאַפְגִּים יִקְרָךְ, וְחַד דִּילְמָא אַנְתְּ אָזִיל בְּאַרְחָךְ בְּבִהִילוֹ וְלֹא
 אֶטְרַח עֲלֶיךָ, וְחַד דִּלָּא תַכְסִּיף קָמִי אַנְשֵׁי דְחַבּוּרָא, דְּאוּרְחָא דִּילָן
 דְּכָל אֵינוֹן דְּאַכְלִי לְפִתּוּרָא דְחָתָן וְכֻלָּהּ, פְּלִהּוּ יְהִיבִי נְבֻזְבָּזֵן וּמִתְנָן
 לוֹן. אַמִּינָא לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יָדִין לָךְ לְטַב, אַמִּינָא לִיה
 מַה שְּׁמַךְ אָמַר לִי צְדוֹק זוטָא.

מאמר בת פלוני לפלוני

מַה־הוּא יוֹמָא וּלְהִלָּאָה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּרִי עֲלָמִין, וּמֵאֵן אֵינוֹן,

מתוך מדבש

מִזְמָנִין לִיה לְבַר נֶשׁ כְּפּוּם יִקְרִיָּה כִּי כַךְ מִזְמָנִים לַאֲדָם כְּפִי כְבוֹדוֹ, וְדִילְמָא
 אַנְתְּ גְּבִרָא רָבָא וְאַפְגִּים יִקְרָךְ וּשְׂמָא אַתָּה אָדָם גְּדוֹל וְאַפְגוּם כְּבוֹדֶךָ אִם לֹא אֶכְבֹּדְךָ
 כְּרֹאוּ, וְחַד דִּילְמָא אַנְתְּ אָזִיל בְּאַרְחָךְ בְּבִהִילוֹ וְלֹא אֶטְרַח עֲלֶיךָ וְאַחַד שְׂמָא
 אַתָּה נַחֲפֹז לְדֶרֶךְךָ לְדַבֵּר נַחוּץ וְלֹא רִצִּיתִי לְהַטְרִיחַ עֲלֶיךָ שֶׁתְּבַטֵּל רִצּוֹנְךָ מִפְּנֵי רִצּוֹנִי,
 וְחַד דִּלָּא תַכְסִּיף קָמִי אַנְשֵׁי דְחַבּוּרָא וְאַחַד שְׂמָא אַתָּה תַּתְּבִישׁ בְּפָנֵי אַנְשֵׁי הַחֲבוּרָה,
 דְּאוּרְחָא דִּילָן דְּכָל אֵינוֹן דְּאַכְלִי לְפִתּוּרָא דְחָתָן וְכֻלָּהּ כִּי הַדֶּרֶךְ שֶׁלָנוּ שְׂכַל
 אֱלֹהִים שְׂאוּכְלִים עַל שֶׁלֶחַן חָתָן וְכֻלָּהּ, פְּלִהּוּ יְהִיבִי נְבֻזְבָּזֵן וּמִתְנָן לוֹן כּוֹלֵם נוֹתֵנִים
 לָהֶם דּוּרְוֹנוֹת, וּשְׂמָא לֹא הִשִּׁיגָה יָדְךָ לְתֵת וּתְבוּשׁ מִפְּנֵי אַחֲרִים, מִפְּנֵי כָל אֱלֹהֵי הַטַּעֲמִים
 לֹא הִזְמַנְתִּיךָ אֶל הַמִּשְׁתָּה, אַמִּינָא לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יָדִין לָךְ לְטַב אִמְרָתִי
 לוֹ הִקְבִּ"ה יָדִין אוֹתְךָ לְטוֹב, כִּי רָאָה שְׂכַל הַטַּעֲמִים שֶׁאָמַר ר' צְדוֹק הָיוּ עֲבוּר כְּבוֹדוֹ,
 שֶׁלֹּא רָצָה לְפָגוּם בְּכְבוֹדוֹ אוֹ לַעֲשׂוֹת נֶגֶד רִצּוֹנוֹ, לְפִי שֶׁהֶעֱרִיךְ אוֹתוֹ לַאֲדָם גְּדוֹל וְחָשׁוּב,
 אַמִּינָא לִיה מַה שְּׁמַךְ שֶׁאֲלָתִי מִמֶּנּוּ מַה שְּׁמֶךְ, אָמַר לִי צְדוֹק זוטָא שְׂמִי.

מאמר "בת פלוני לפלוני", בו יתבאר שמיום מתן תורה נתבררו הנשמות

הקדושות לבריות חדשות, והקב"ה מזווג כל זיווג כבריאת עולם לעצמו.

(מקור המאמר זה פרשת לך לך דף פט ע"א, וצנזורינו כרך ג עמ' שלח)

מַה־הוּא יוֹמָא וּלְהִלָּאָה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּרִי עֲלָמִין מִיּוֹם מִתְּן תּוֹרָה

זווגין דבני נשא, דהא מההוא זמנא קדשא בריך הוא מזווג זווגין
ואומר בת פלוני לפלוני, ואלין אנון עלמין דהוא ברי.

מאמר מה' אשה משכלת

ממונא באתתיה זכי ליה בר נש, הדא הוא דכתיב (משלי י"ד)
בית והון נחלת אבות, ומיהו"ה אשה משכלת, מאן
דזכי באשה משכלת, זוכה בכלא, וכתיב (שם ל"א י"ב) בטח בה לב
בעלה ושלל לא יחסר.

מתוק מדבש

ולהלאה הקב"ה בורא עולמות, ומפרש ומאן אנון מי הם אותם העולמות,
ואמר זווגין דבני נשא מה שהקב"ה מזווג זווגי בני אדם, דהא מההוא
זמנא קדשא בריך הוא מזווג זווגין כי מזמן מתן תורה הקב"ה מזווג
זווגים ואומר בת פלוני לפלוני, ואלין אנון עלמין דהוא ברי ואלו הם
העולמות שהוא בורא, כי כל זוג הוא עולם לעצמו, ר"ל כי יום מתן תורה היה
תחלת מעשיו של הקב"ה בסוד זווגי הנשמות בד בבד, כי מקודם היו הנשמות
נמשכות בתערובת זוהמת הנחש, ומאז ולהלאה נבררו הנשמות הקדושות, ולזאת
תקרא בריאה חדשה באמת שהיה בורא עולמות בסוד הקדושה.

מאמר "מה' אשה משכלת", יתבאר בו שהזוכה לאשה משכלת על
דבר ה', מתברך בזכותה גם בעושר והון.

(מקור המאמר צוהר פרשת תזריע דף נ"ג ע"א, וצנזאורינו כרך י' עמ' תרנ)

ממונא באתתיה זכי ליה בר נש האדם זוכה לממון בזכות אשתו, הדא
הוא דכתיב זהו שכתוב בית והון נחלת אבות זהו בדרך כלל,
אבל לפעמים ההון יבא על ידי אשתו, כי ומיהו"ה אשה משכלת שפירושו
מאן דזכי באשה משכלת זוכה בכלא מי שזוכה באשה משכלת, זוכה
בשבילה גם בבית והון, וכתיב על אשת חיל בטח בה לב בעלה, ושלל
לא יחסר כי בזכותה יזכה לעושר.

וְאַבְרָהָם הָיָה אֲזִיל בְּגִינָה לְמִיכָל שְׁלָלָא מִשָּׂאָר עַמּוּן, וְסָמִיךְ
עַל זְכוּתָא דִּילָה דְלֹא יִכְלוֹן לְאַעְנִשָּׂא לִיה, וּלְחִיכָא
בָּהּ, וּבְגִינִי כֶּךָ לֹא יְהִיב מִדִּי לְמִימַר אַחוּתִי הִיא.

מאמר מוצא טוב

זָכָה (סע) עֶזֶר, בֵּת זוגִיָּה דְאִיָּה עֶזֶר לִיה בְּאוּרִייתָא בְּפִקּוּדָא
בְּדַחִילוֹ וּבְרַחֲמֵימוֹ, עֶזֶר לוֹ בְּעִלְמָא דִּין, וּבְעִלְמָא דְאִתִּי כו',
וְיְהִיב לִיה בֵּת זוגִיָּה, דְאִתְמַר בָּהּ (משלי ג ט) רַפְאוֹת תְּהִי לְשַׁרְךָ,

מתוך מדבש

וְאַבְרָהָם הָיָה אֲזִיל בְּגִינָה לְמִיכָל שְׁלָלָא מִשָּׂאָר עַמּוּן ואברהם היה הולך
למצרים, לאכול בזכותה של שר הארץ, וְסָמִיךְ עַל זְכוּתָא
דִּילָה וּסְמִיךְ עַל זְכוּת שְׁלָה, דְלֹא יִכְלוֹן לְאַעְנִשָּׂא לִיה, וּלְחִיכָא בָּהּ שְׁלָה
יִכְלוֹן לְהַעֲנִישׁ אוֹתוֹ, וּלְצַחֵק בָּהּ, (ס"ג סמ"ק) וּבְגִינִי כֶּךָ לֹא דְחִיל מִדִּי
לְמִימַר אַחוּתִי הִיא וּבִשְׁבִיל זֶה לֹא הִתִּירָא כְּלוּם מְלוּמַר אַחוּתִי הִיא.

מאמר "מוצא טוב", יבואר בו שהאיש השומר על קדושתו זוכה למצוא
זיווגו הנכון שהיא אכן עזרתו בכל.

(מקור המאמר צמיקוני וזה תיקון יד דף ל ע"ב, וצמיקוניו כך א עמ' מעה - מעו)

זָכָה עֶזֶר, בֵּת זוגִיָּה אִם זָכָה הָאָדָם לְשִׁמּוֹר בְּרִיתוֹ, אִז אִשְׁתּוֹ הִיא לוֹ לְעֶזֶר,
כִּי זָכָה לְקַחַת אֶת בֵּת זוגִי, דְאִיָּה עֶזֶר לִיה בְּאוּרִייתָא בְּפִקּוּדָא
בְּדַחִילוֹ וּבְרַחֲמֵימוֹ שֶׁהִיא עֶזֶר לוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבִקְיוּם הַמִּצְוֹת בְּאַהֲבָה וּבִירָאָה,
(וְאַל הַאֲרֻצָּה דְּצִרִּים שֶׁל תּוֹרָה וּמִנִּי אֶהְיֶה וִירָאָה, הֵם כְּגַד אֲרֻצֵּי אֲוִמִּיּוֹת הַשֵּׁם הו"ה שֶׁשְׁלָמוֹ
וּמִימָדוֹ עַל יֶסֶד), וּמִפֶּרֶשׁ עֶזֶר לוֹ בְּעִלְמָא דִּין הִיא עֶזֶר לוֹ בְּעִנְיֵי עוֹלָם הַזֶּה,
וּבְעִלְמָא דְאִתִּי וְעֶזֶר לוֹ בְּעִנְיֵי עוֹלָם הַבָּא, כו'. וְיְהִיב לִיה בֵּת זוגִיָּה וִיתֵן
לוֹ הַקִּבְלָה אֶת בֵּת זוגִי, דְאִתְמַר בָּהּ שְׁנֵאמַר בָּהּ רַפְאוֹת תְּהִי לְשַׁרְךָ ר"ל

וְאִיהִי דִּיּוֹקְנָא דְאֹרִייתָא, דְּאִיהִי אֶסְוּתָא וְאִיהִי חַיִּים, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שס פסוק יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, וְאַתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (קהלת ט ז) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ, אֹרִייתָא אִיהִי טוֹב, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (משלי ד ג) כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם, וְאַתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שס יח כג) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב.

מאמר עקרת הבית

תָּא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְּכֵר נָשׁ הוּא בְּבִיתָהּ, עֲקָרָא דְּבִיתָא דְּבִיתָהּ, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָּא לָא אֶתְעַדִּי מִן בֵּיתָא בְּגִין דְּבִיתָהּ, כְּמָה

מתוך מדבש

שעל ידה תתרפא מכל תחלואיך, ויתמלאו כל חסרונותיך, וְאִיהִי דִּיּוֹקְנָא דְאֹרִייתָא כִּי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה הִיא נִמְשֶׁלֶת לַהֲתוּרָה, דְּאִיהִי אֶסְוּתָא וְאִיהִי חַיִּים שֶׁהַתּוֹרָה מְבִיאָה רְפוּאָה וּמְבִיאָה חַיִּים, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ הִרִי הַתּוֹרָה הִיא חַיִּים, וְאַתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ וְאִשָּׁה כְּשֶׁרָה הִיא נִמְשֶׁלֶת אֶל הַתּוֹרָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ הִרִי גַם בְּאִשָּׁה נֶאֱמַר חַיִּים, וְעוֹד אֹרִייתָא אִיהִי טוֹב הַתּוֹרָה נִקְרָאת טוֹב, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם וְהֵינּוּ הַתּוֹרָה, וְאַתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ וְאִשָּׁה הִיא נִמְשֶׁלֶת לַהֲתוּרָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב הִרִי גַם בְּאִשָּׁה כְּתוּב טוֹב.

מאמר "עקרת הבית", בו יבואר שהשכינה שורה בבית בגלל האשה שהיא עקרת הבית.

(מקור המאמר זוהר פרשת בראשית דף נ ע"א, וצנזאוריטו כרך א עמ' סרו)

תָּא חֲזִי בְּזִמְנָא דְּכֵר נָשׁ הוּא בְּבִיתָהּ עֲקָרָא דְּבִיתָא דְּבִיתָהּ בֵּא וְרֵאָה בְּזִמְן שֶׁהָאָדָם בְּבִיתוֹ אִז עִיקֵר הַבֵּית הִיא אִשְׁתּוֹ, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָּא לָא

דְּתַנִּינָן דְּכְתִיב (בראשית כד לו) וַיְבִיֵּאָהּ יִצְחָק הָאֱהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ, דְּשָׂרְגָא
אֶתְדִּלְקַת, מַאי טַעְמָא בְּגִין דְּשְׂכִינְתָּא אֶתְתַּלְבִּיתָא.

מאמר ברכת הבית

תָּא חַזִּי, דְּנָשִׁין לֹא מִתְבָּרְכִין אֱלָא מְגוּבְרִין, פֻּד אֶתְבָּרְכִין אִינוּן
בְּקִדְמִיתָא, וּמַהֲאֵי בְּרִכְתָּא מִתְבָּרְכִין, אֱלָא בְּמַאי אוֹקִימְנָא
יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֱלָא קֳדָשׁ בְּרִיךְ הוּא יְהִיב תּוֹסַפַּת בְּרִכָּאן
לְדְכוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְבָּרְכָא מִינֵיהּ אֶתְתָּא.

מתוך מדבש

אֶתְעַדִּי מִן בֵּיתָא בְּגִין דְּבִיתָהּוּ לְפִי שְׁהַשְׂכִּינָה אִינְהּ מִסְתַּלְקַת מִן הַבַּיִת וְשׁוּרָה
שֵׁם בּוֹכּוֹת אֶשְׁתּוּ, כִּי הִיא הִסִּיכָה לְבִיאת הַשְׂכִּינָה לְפִי שְׁאִינָה שׁוּרָה אִלָּא בַּמָּקוֹם
שִׁישׁ אִשָּׁה שְׁשׁוּרָשָׁה בַּמְּלָכוֹת, כְּמָה דְּתַנִּינָן, דְּכְתִיב וַיְבִיֵּאָהּ יִצְחָק הָאֱהָלָה
שָׂרָה אִמּוֹ כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנוּ עַל פֶּסוּק זֶה דְּשָׂרְגָא אֶתְדִּלְקַת שְׂכֻשְׁבָּאָה רַבְקָה הִנֵּה
שֶׁהִדְלִיקָה דֶּלֶק מִשְׁבַּת לִשְׁבַּת כְּמוֹ שֶׁדִּלֵּק בְּחַיֵּי שָׂרָה אִמּוֹ, מַאי טַעְמָא בְּגִין
דְּשְׂכִינְתָּא אֶתְתַּלְבִּיתָא הֵטַעַם הוּא לְפִי שְׁהַשְׂכִּינָה שְׂרָתָה בְּבֵיתָא.

מאמר "ברכת הבית", יתבאר בו שהנושא את האשה מקבל תוספת
ברכות השי"ת, ועל ידו נשפע לביתו זו אשתו.

(מקור המאמר חזר פרשת ויחי דף רלג ע"א, וצנצאורינו כרך ד עמ' תקפג)

תָּא חַזִּי, דְּנָשִׁין לֹא מִתְבָּרְכִין אֱלָא מְגוּבְרִין בֵּא וְרָאָה שְׁהַנְשִׁים לֹא מִתְבָּרְכוֹת
אִלָּא מִהַאֲנָשִׁים, פֻּד אֶתְבָּרְכִין אִינוּן בְּקִדְמִיתָא כְּשֶׁהֵם מִתְבָּרְכִים בְּתַחֲלִילָה,
וּמַהֲאֵי בְּרִכְתָּא מִתְבָּרְכִין וּמִזּוּ הַבְּרָכָה הֵם מִתְבָּרְכוֹת, אֱלָא בְּמַאי אוֹקִימְנָא
יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אִלָּא בְּמָה נִפְרַשׁ מִשְׁכֹּ"כ יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל שִׁמְשֻׁמַּע
שְׁהַקְבָּה יְבָרַךְ אוֹתָן, וְאִמְר אֱלָא קֳדָשׁ בְּרִיךְ הוּא יְהִיב תּוֹסַפַּת בְּרִכָּאן
לְדְכוּרָא דְנָסִיב בְּגִין דְּמִתְבָּרְכָא מִינֵיהּ אֶתְתָּא אִלָּא לְכֹן כְּתוּב יְבָרַךְ אֶת
בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפִי שְׁהַקְבָּה נֹתֵן תּוֹסַפַּת בְּרָכוֹת דִּהִינּוּ חֵלֶק שֶׁל אֶשְׁתּוּ לְאִישׁ
שְׁהוּא נָשׁוּי כְּדִי שְׁאֶשְׁתּוּ תִּתְבָּרַךְ מִמֶּנּוּ.

מאמר המתדבק בשכינה

אֶתְעָרוּ חֲבֵרֵי־אֵל, דָּכַד בַּר נֶשׁ נָסִיב אֵיתָא, אֶתְדַבֵּק בְּשִׁכְנִיתָא,
דְּהָא עַד לֹא אָנְסִיב, לֹא שְׂרִיא עֲלֵיהּ, דְּלִית שְׁכִינְתָּא
שְׂרִיא עַל אֶתְרָא פְּגִימָא, וְכַד לֹא שְׂרִיא עֲלֵיהּ אִיהִי, אֶתְמַנְעוּ
מִנִּיהּ תְּרִיסַר מִתְּנֵן עֵילְאִין.

וְעַל דָּא אֵיתְעָרוּ חֲבֵרֵי־אֵל, כָּל הַשְּׂרִוּי בְּלֹא אִשָּׁה, שְׂרִוּי בְּלֹא
טוֹבָה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בראשית ז יט) לֹא טוֹב הָיִית הָאָדָם
לְבָדּוּ, בְּלֹא שְׂמֻחָה, דְּכֻתִּיב (דברים יד כו) וְשִׂמְחָתָ אִתָּהּ וּבִיתָךְ,
בְּלֹא בִרְכָה, דְּכֻתִּיב (יחזקאל מד ל) לְהָנִיחַ בִּרְכָה אֶל בֵּיתְךָ, בְּלֹא

מתוק מדבש

מאמר "המתדבק בשכינה", בו יבואר שהנשוא את האשה שרוי בטובה,
מפני שתיקן את עצמו, והשכינה שורה עליו, ונמשך עליו ענין כפרה ושמוחה.

(מקור המאמר צוהר חדש פרשת חקת דף סב ע"א, וצנזאורינו כן ז עמ' תג-תנז)

אֶתְעָרוּ חֲבֵרֵי־אֵל נתעוררו החברים לומר (עיין מס' סוטה דף יז ע"א), דָּכַד
בַּר נֶשׁ נָסִיב אֵיתָא כי כשאדם נושא אשה, אֶתְדַבֵּק בְּשִׁכְנִיתָא
הוא מתדבק עם השכינה, דְּהָא עַד לֹא אָנְסִיב לֹא שְׂרִיא עֲלֵיהּ כי עד
שלא נשא אשה אין השכינה שורה עליו, דְּלִית שְׁכִינְתָּא שְׂרִיא עַל אֶתְרָא
פְּגִימָא כי אין השכינה שורה על מקום פגום, וְכַד לֹא שְׂרִיא עֲלֵיהּ אִיהִי
וכשאין השכינה שורה עליו, אֶתְמַנְעוּ מִנִּיהּ תְּרִיסַר מִתְּנֵן עֵילְאִין אז נמנעים
ממנו אלו הי"ב מתנות העליונות הנזכרות.

וְעַל דָּא אֵיתְעָרוּ חֲבֵרֵי־אֵל ועל זה נתעוררו החברים לומר (עיין מס' יבמות דף
סב ע"ב), כי כָּל הַשְּׂרִוּי בְּלֹא אִשָּׁה, שְׂרִוּי בְּלֹא טוֹבָה, כְּמָה דָּאֵת
אָמַר כמו שנאמר "לֹא טוֹב" הָיִית הָאָדָם לְבָדּוּ אעשה לו עזר כנגדו, שהיא
האשה, והיינו כי האדם בלי אשה הוא בבחינת לא טוב, כי שרוי בלא טובה.
ושורה בְּלֹא שְׂמֻחָה, דְּכֻתִּיב "וְשִׂמְחָתָ" אִתָּהּ וּבִיתָךְ ואין בית אלא אשתו
(כמבואר בריש מס' יומא). ושורה בְּלֹא בִרְכָה, דְּכֻתִּיב לְהָנִיחַ "בִּרְכָה" אֶל

שְׁלוֹם, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (לויז ה כד) וַיִּדְעֶתָ פִּי שְׁלוֹם אֶהְלֶךְ,
 בְּלֹא עֲזָרָה, דְּכִתִּיב (בראשית ב יח) אַעֲשֶׂה לּוֹ עֲזָרָה כְּנַפְדּוֹ, בְּלֹא
 כְּפָרָה, דְּכִתִּיב (ויקרא טו ו) וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדֵי בֵיתוֹ, בְּלֹא תוֹרָה,
 כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (לויז ו יג) הָאֵם אֵין עֲזָרְתִּי בִּי וְתוֹשִׁיָּה נִדְחָה
 מִמֶּנִּי, בְּלֹא חֲכָמָה, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (משלי יד ה) חֲכָמוֹת נָשִׁים
 בְּנִתָּה בֵּיתָה, בְּלֹא חַיִּים כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (קסלט ט ט) רָאָה חַיִּים
 עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ, בְּלֹא רְצוֹן, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (משלי יח כב)
 מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב וַיִּפְקֵר רְצוֹן מִיְהוָה, בְּלֹא עוֹשֶׁר, כִּמָּה
 דָּאֵת אָמַר (סס לא יא) בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלַל לֹא יִחְסֹר, בְּלֹא
 כְּבוֹד, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (סס יא טו) אִשֶּׁת חָן תִּתְמוּךְ כְּבוֹד. וּבִחְיָק

מתוק מדבש

בֵּיתְךָ, ושורה בְּלֹא שְׁלוֹם, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר וַיִּדְעֶתָ פִּי "שְׁלוֹם"
 אֶהְלֶךְ ואֵין אהל אלא אשה, כמו שכתוב שובו לכם לאהלכם, ושורה בְּלֹא עֲזָרָה,
 דְּכִתִּיב אַעֲשֶׂה לּוֹ "עֲזָרָה" כְּנַפְדּוֹ דהיינו אשתו. ושורה בְּלֹא כְּפָרָה, דְּכִתִּיב
 "וְכִפֹּר" בַּעֲדוֹ וּבַעֲדֵי בֵיתוֹ וביתו זו אשתו, ושורה בְּלֹא תוֹרָה, כִּמָּה דָּאֵת
 אָמַר כמו שנאמר הָאֵם אֵין עֲזָרְתִּי בִּי "וְתוֹשִׁיָּה" נִדְחָה מִמֶּנִּי והיינו כשאֵין
 עזרתי שהיא אשתי עמי, אז תושיה נדחה ממני, ותושיה היא התורה המתשת את
 כח היצר הרע של האדם (כמבואר לעיל בכרך א עמ' תצט עיי"ש בבאוריניו).
 ושורה בְּלֹא חֲכָמָה, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר "חֲכָמוֹת" נָשִׁים בְּנִתָּה
 בֵּיתָה הרי שהאשה מביאה את החכמה בבית. ושורה בְּלֹא חַיִּים, כִּמָּה דָּאֵת
 אָמַר כמו שנאמר רָאָה "חַיִּים" עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ הרי שרואה חיים
 על ידי האשה. ושורה בְּלֹא רְצוֹן, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר מִצָּא אִשָּׁה
 מִצָּא טוֹב וַיִּפְקֵר "רְצוֹן" מִיְהוָה על ידי שמצא אשה, מצא רצון. ושורה
 בְּלֹא עוֹשֶׁר, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ "וְשָׁלַל"
 לֹא יִחְסֹר ושלל היינו עושר. ושורה בְּלֹא כְבוֹד, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר
 אִשֶּׁת חָן תִּתְמוּךְ "כְּבוֹד" היינו שהאשה מביאה כבוד לבעלה, וכבוד היינו
 השכינה הנקראת כבוד, וסוף הפסוק הוא וּבִחְיָק יִרָא אֱלֹהִים תִּתְנֶן ובו תשרה

יֵרָא אֱלֹהִים תִּנָּתֵן, בְּגִין דְּהָאִי אִשְׁתַּ חֵיל, יֵרָאֵת יְהו"ה אֶקְרִי,
כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (מפליס יט י) יֵרָאֵת יְהו"ה טְהוּרָה.

וְכַד אֲנָסִיב בְּר נֶשׁ, כְּלָהוּ תְרִיסַר תְּרַעֲיָן אֲתַפְתָּחֵן, לְאוֹסְפָא
בְּרַכָּאן עַל רִישִׁיה, בְּגִין דִּיתִיב בְּסִתְרָא דְמִטְרוֹנִיתָא, וְאִשְׁתַּלִּים
כְּגוּוֹנָא דְלַעֲלָא, וְעַל דָּא, וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה.

וּמִמְתְּנָה נַחֲלִיאֵל, נַחֲלִין דְלַעֲלָא נִגְדִין עֲלִיה, וּמִנְחָלִיאֵל בְּמוֹת,
מָאִי בְּמוֹת, אֲסִתְלָקוֹת, דְּאֲסִתְלִיק וִיתִיב בְּרוּמִי עֲלִמָא,
וְאִשְׁתַּדֵּל בְּמִלִין עֵילָאִין דְּאוֹרִיתָא.

מתוך מדבש

השכינה, בְּגִין דְּהָאִי אִשְׁתַּ חֵיל, יֵרָאֵת יְהו"ה אֶקְרִי לפי שאשת חיל הזו
שהיא השכינה, נקראת יראת ה', כְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שנאמר יֵרָאֵת יְהו"ה
טְהוּרָה והיינו השכינה שהיא טהורה, לכן ירא אלהים יזכה בה.

וְכַד אֲנָסִיב בְּר נֶשׁ וכשנושא אדם אשה, כְּלָהוּ תְרִיסַר תְּרַעֲיָן אֲתַפְתָּחֵן
כל הי"ב שערי השכינה נפתחים שמשם נמשכות אלו הי"ב מתנות, לְאוֹסְפָא
בְּרַכָּאן עַל רִישִׁיה כדי להוסיף ברכות על ראשו, בְּגִין דִּיתִיב בְּסִתְרָא
דְּמִטְרוֹנִיתָא לפי שהוא יושב בסתרה ובחסותה של המלכה שהיא השכינה,
וְאִשְׁתַּלִּים כְּגוּוֹנָא דְלַעֲלָא ונשלם כדוגמת מעלה להיות בבחינת זו"ן, וְעַל
דָּא ועל זה נאמר וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה כי על ידי שמקיים דברי התורה ונושא
אשה, יזכה לי"ב מתנות הנזכרות.

ומה שכתוב וּמִמְתְּנָה נַחֲלִיאֵל היינו אם נושא אשה נַחֲלִין דְלַעֲלָא נִגְדִין עֲלִיה
נחלי השפע של הבינה נמשכים עליו, ומה שכתוב וּמִנְחָלִיאֵל בְּמוֹת, שואל
מָאִי בְּמוֹת מה פירושו לפי דרוש זה, ומשיב אֲסִתְלָקוֹת התעלות ועליה, דהיינו
דְּאֲסִתְלִיק וִיתִיב בְּרוּמִי עֲלִמָא שמתעלה ויושב ברומו של עולם שהוא החכמה
(כמבואר בת"ז (ת' כב דף סח ע"ב), וז"ל י' (דחכמה) איהו רום השמים), וְאִשְׁתַּדֵּל
בְּמִלִין עֵילָאִין דְּאוֹרִיתָא ואז זוכה לעסוק בדברים עליונים דהיינו בסודות החכמה.

מאמר אדם השלם

לֹא שְׂאֵרֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח אֱלֹא בְּאַחַד, בְּאַחַד, אֶחָד מִבְּעֵי לִיה, אֱלֹא בְּמֵאן דְּאִתְתַּקֵּן בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה לְמַהוּי חַד, כְּדִין הוּא שְׂרִיא בְּאַחַד, וְלֹא בְּאַתֵּר אַחְרָא.

וְאִימְתִּי אֶקְרִי בְּר נֶשׁ אֶחָד, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲשֶׁתְּכַח דְּכֵר וְנוֹקְבָא, וְאִתְקַדְּשׁ בְּקִדּוּשָׁה (ס"א בַּעֲטָרִין) עֲלָאָה, וְאִתְכַּוּוֹן לְאִתְקַדְּשָׁא.

וְתָא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְּאֲשֶׁתְּכַח בְּר נֶשׁ בְּזוּוּגָא חַד דְּכֵר וְנוֹקְבָא,

מתוק מדבש

מאמר "אדם השלם", בו יתבאר שהאיש הנושא את האשה ומקדש עצמו כראוי, אזי הוא נשלם בלא פגם, וממשיך על עצמו השראת הקב"ה כביכול.

(מקור המאמר זוהר פרשת קדושים דף פ"א ע"א-ע"ב, וצנצאורינו כרך י"א עמ' טז-טז)

לֹא שְׂאֵרֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח אֱלֹא בְּאַחַד אֵין הַקב"ה שוֹרָה וְאִינוּ נִמְצָא אֵלֹא בִּישְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים אֶחָד, כִּי יֵשׁ לִשְׂאוּל מִש"כ וְהוּא בְּאַחַד, אֶחָד מִבְּעֵי לִיה אִם נֹאמֵר עַל הַקב"ה הִיא צָרִיךְ לֹמֵר אֶחָד, אֱלֹא פִירוּשׁ שֶׁהַקב"ה שוֹרָה בְּמֵאן דְּאִתְתַּקֵּן בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה לְמַהוּי חַד בְּמִי שֶׁהוֹכֵן בְּקִדּוּשָׁה עֲלִיוֹנָה לְהִיּוֹת אֶחָד, כְּדִין הוּא שְׂרִיא בְּאַחַד וְלֹא בְּאַתֵּר אַחְרָא אַז הוּא שוֹרָה בְּאַחַד דִּהִינּוּ בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא בְּמִקּוֹם אַחֵר בֵּין הַגּוֹיִם, וְזֶה שֶׁכְּתוּב וְהוּא בְּאַחַד, הַקב"ה שוֹרָה בְּאַחַד שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל.

וְאִמֵּר עוֹד כִּי וְאִימְתִּי אֶקְרִי בְּר נֶשׁ אֶחָד מִתִּי נִקְרָא הָאָדָם אֶחָד, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲשֶׁתְּכַח דְּכֵר וְנוֹקְבָא בְּשַׁעְתָּא שֶׁהוּא נִמְצָא יַחַד זָכֵר וְנוֹקְבָא, וְאִתְקַדְּשׁ בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה וּמִתְקַדֵּשׁ בְּקִדּוּשָׁה עֲלִיוֹנָה, וְאִתְכַּוּוֹן לְאִתְקַדְּשָׁא וּמִתְכַּוֵּן לְהִתְקַדֵּשׁ בְּתַשְׁמִישׁוֹ, שֶׁעַל יְדֵי זֶה הוּא גֹרֵם שׁוּ"ן יִתְיַחֵד בְּסוּד אֶחָד, וְאִזּוּ יִקְרָא גַם הוּא אֶחָד, וְכַמוֹ כֵּן בְּתַפְלִין, אֵין הָאָדָם נִקְרָא אֶחָד מִצַּד הַתַּפְלִין עֲצֻמָּן, אֵלֹא מִצַּד שִׁתְקַדֵּשׁ הָאָדָם עַל יְדֵי כּוֹנֵה הַנִּכּוֹנָה, וְכֵן עַל יְדֵי כָל דְּבַר שִׁיגְרוּם קִדּוּשָׁה עֲלִיוֹנָה, יִקְרָא הָאָדָם עַל יְדֵי "אֶחָד".

וּמִפְרֵשׁ דְּבָרֵינוּ וְאִמֵּר וְתָא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְּאֲשֶׁתְּכַח בְּר נֶשׁ בְּזוּוּגָא חַד דְּכֵר

וְאַתְּפֹוֹן לְאַתְקַדְשָׁא בְּדָקָא יָאוֹת, בְּדִין הוּא שְׁלִים, וְאַקְרִי אֶחָד
בְּלֹא פְּגִימוֹ, בְּגִינִי כִּף בְּעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵּי לְאַתְתִּיהָ.

מאמר אשרי איש ירא ה'

עַל יִרְאָיו, דְּכָל מֵאן דְּאִיהוּ דְּחִיל חֲטָאָה אֶקְרִי אָדָם, אֵימְתִי, אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר, דְּאִית בֵּיה יִרְאָה עֲנוּה חֲסִידוֹת, כְּלָלָא דְּכָלָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא תְּנִינָן, אָדָם כְּלָלָא דְּדָכַר וְנוֹקְבָא, אָמַר
לֵיה, וְדַאי הָכִי הוּא כְּלָלָא דְּאָדָם, דְּמֵאן דְּאַתְחַפֵּר דְּכַר

מתוק מדבש

וְנוֹקְבָא בֹא וּרְאָה, בִּשְׁעָה שֶׁהָאָדָם נִמְצָא בִּיחוד אֶחָד זָכָר וְנִקְבָּה, וְאַתְּפֹוֹן
לְאַתְקַדְשָׁא בְּדָקָא יָאוֹת וְנִתְכוּוֹן לְהִתְקַדֵּשׁ כְּרָאוֹי, בְּדִין הוּא שְׁלִים וְאַקְרִי
אֶחָד בְּלֹא פְּגִימוֹ אִזּוּ הוּא שְׁלֵם וְנִקְרָא אֶחָד בְּלֹא פִגְמָא, בְּגִינִי כִּף בְּעֵי בַר נָשׁ
לְמַחְדֵּי לְאַתְתִּיהָ בִּשְׁבִיל זֶה צָרִיךְ הָאָדָם לִשְׂמַח אִשְׁתּוּ.

מאמר "אשרי איש ירא ה'", יתבאר בו שהנושא אשה או נקרא אדם,
ויכול לבוא לדרגת ירא חטא, עניו וחסיד.

(מקור המאמר זוהר פרשת נשא דף קמה ע"ב, וצילאוויטו כרך יב עמ' שלו)

עַל יִרְאָיו בֹּא לְהוֹרֹת דְּכָל מֵאן דְּאִיהוּ דְּחִיל חֲטָאָה שְׁכַל מִי שֶׁהוּא יִרָא
חֲטָא, כְּלוּמַר שְׁמִתִּירָא שְׁמָא יִגְרוּם חֲטָא לְהַפְסִיק בִּינוּ לְבִין קוּנוֹ, אֶקְרִי
אָדָם הוּא נִקְרָא אָדָם, וְשׁוֹאֵל אֵימְתִי מִתִּי נִקְרָא אָדָם, דְּאִית בֵּיה יִרְאָה עֲנוּה
חֲסִידוֹת כְּשִׁישׁ בּוּ יִרְאָה וְעֲנוּה וְחִסִּידוֹת, כְּלָלָא דְּכָלָא שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַמְדוֹת.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה שָׁאֵל וְאָמַר וְהָא תְּנִינָן וְהִרִי לְמַדְנֹו, כִּי אָדָם נִקְרָא כְּלָלָא
דְּדָכַר וְנוֹקְבָא כָּלֵלוֹת הַזֵּכֶר וְהַנְּקֵבָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם וִיקְרָא
אֶת שְׁמֵם אָדָם, וְלֹא מִטַּעַם שֶׁהוּא יִרָא חֲטָא, אָמַר לֵיה רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי הָכִי

וְנוֹקְבָא אֶקְרִי אָדָם, וּבְדִין דְּחִיל חֲטָאן, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְשְׂרִיא
בִּיה עֲנוּה, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְשְׂרִיא בִּיה חֲסֵד.

מאמר השבח לקוב"ה ושכינתיה

מֵאן דְּאֲנָסִיב, בְּעֵי לְשַׁבְּחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְשַׁבְּחָא
לָה לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא תְּנִינָן, בְּכֻלָּא בְּעֵי לְאַחְזָא עוֹבְדָא,
בְּמָה דְּאִיהוּ בְּר נֶשׁ מִתְדַבֵּק בְּבַת זוגִיָה, וְחִבִּיבוּתָא דִּילִיה לְקַבְּלָה,

מתוך מדבש

הוא ודאי כך הוא בְּכֻלָּא דְּאָדָם ששניהם הם בכללות שם אדם, דְּמֵאן
דְּאֵתְחַבֵּר דְּכַר וְנוֹקְבָא אֶקְרִי אָדָם כי מי שמתחבר הזכר עם הנקבה והיינו
כשנושא אשה נקרא אדם, וּבְדִין דְּחִיל חֲטָאן ואז יכול להיות נקרא גם כן
ירא חטא, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְשְׂרִיא בִּיה עֲנוּה ולא עוד אלא ששורה בו
ענוה, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְשְׂרִיא בִּיה חֲסֵד ולא עוד אלא ששורה בו חסד
דהיינו מדת החסידות, וזוכה לכל אלו המדרגות.

מאמר "השבח לקוב"ה ושכינתיה", יבואר בו שהנושא את האשה יש בכוחו
לעורר היחוד העליון, וכביכול נאחז בקוב"ה, לכן עליו לשבח לו יתברך.

(מקור המאמר זוהר פרשת שמעי דף לו ע"ב, וצילוינו כן י עמ' מסו-מסז)

מֵאן דְּאֲנָסִיב בְּעֵי לְשַׁבְּחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְשַׁבְּחָא לָה לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל מי שנשא אשה הוא נאחז בקוב"ה ושכינתיה, לכן הוא צריך
לשבח להקב"ה שהוא התפארת מצד עצמו, ולשבח לכנסת ישראל שהיא המלכות
מצד אשתו, דְּהָא תְּנִינָן שהרי למדנו בברייתא, בְּכֻלָּא בְּעֵי לְאַחְזָא עוֹבְדָא
בכל דבר שאדם עושה למטה צריך להראות פעולת המעשה מה שנעשה ונגרם
ע"ז למעלה, לכן בְּמָה דְּאִיהוּ בְּר נֶשׁ מִתְדַבֵּק בְּבַת זוגִיָה וְחִבִּיבוּתָא
דִּילִיה לְקַבְּלָה כמו שהאדם מתדבק בבת זוגו ואהבתו היא אליה, ואז בְּד

כִּד אֲתִי לְמַפְלַח קָמִי מִלֶּפָא קִדְיָשָׁא, הוּא אֶתְעַר זְוִיגָא אַחֲרָא,
 דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲבִיבוּתָא דִּילִיָּה לְאַתְדַּבְּקָא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל.
 וּמֵאֵן דְּאַתְעַר מְלָה, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבָרַךְ לִיָּה, וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל
 מְבָרַכָא לִיָּה.

מאמר ושמח את אשתו

כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא בַּצֵּבָא וְגו', וְשִׂמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ

מתוך מדבש

אֲתִי לְמַפְלַח קָמִי מִלֶּפָא קִדְיָשָׁא כִּשְׂבָא לַעֲבוּד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ אִיזו
 עֲבוּדָה שִׁיּוּרָה עַל יַחְדּוֹד הַעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ בַתְּפִלַּת הַעֲמִידָה וְכַדּוּמָה, וְכֵן בְּכָל מִצְוָה
 שֶׁמְכוּיִן לִיַּחַד קב"ה וְשִׁכְנִיתִיהָ, הוּא אֶתְעַר זְוִיגָא אַחֲרָא הוּא מַעֲוֹרֵר וְגוֹרֵם
 יַחְדּוֹד אַחֵר עֲלִיּוֹן, כִּי עַל יְדֵי שֶׁהוּא נִשְׁוִי יֵשׁ בְּכַחוֹ לַעֲוֹרֵר אֶת יַחְדּוֹד הַעֲלִיּוֹן, כִּי
 הוּא קְשׁוּר בְּשִׁנְיָהֶם בַּתְּפִאֲרַת וּבִמְלֻכּוֹת, דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲבִיבוּתָא
 דִּילִיָּה לְאַתְדַּבְּקָא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִי הַקִּבְ"ה אֲהַבְתּוֹ וּרְצוֹנוֹ לְהַתְּדַבֵּק
 בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְלִכְּזֵן צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה קְשׁוּר בְּשִׁנְיָהֶם כְּדֵי שִׁיּוּכֵל לַעֲוֹרֵרם אֶל הַיַּחְדּוֹד.
 וּמֵאֵן דְּאַתְעַר מְלָה וְיֵמִי שֶׁמַּעֲוֹרֵר וְגוֹרֵם יַחְדּוֹד זו"ן, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבָרַךְ
 לִיָּה וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל מְבָרַכָא לִיָּה הַקִּבְ"ה מְבָרַךְ אוֹתוֹ וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל
 מְבִרַכַת אוֹתוֹ, שִׁיתְבָּרַךְ בְּשַׁפַּע בְּרַכָּה מִמֶּה שֶׁנִּשְׁפָּע עַל יְדֵי הַיַּחְדּוֹד שֶׁהוּא גֵרֵם בְּמַעֲשָׁיו.

מאמר "ושמח את אשתו", בו יתבאר סוד ענין השנה הראשונה שעל
 האיש לשמח את אשתו, דוגמת הי"ב מלאכים שמשמשים את השכינה
 ב"ב חדשי השנה, ועל החתן לעסוק בתורה שעל ידי זה יהיה בו
 הרצון לשמחה.

(מקור המאמר זוהר פרשת כי תלך דף רעז ע"ג-ז רעח ע"א, וצִיטָאוֹרִינוּ כִּכְךָ טו עמ' רנא - רנג)

כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא בַּצֵּבָא וְגו', וְשִׂמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ

אֲשֶׁר לָקַח, פִּקּוּדָא דָּא חֲתָן לְמַחְדֵּי בְּאַתְתִּיהָ שְׂתָא חֲדָא, דְּכְתִיב נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת, וְאֵינוֹן תְּרִיסַר יָרְחִין אֵינוֹן מְדִילָה, דִּהָא שָׁנָה אִיהִי פְלָה, וְלִית פְּלָה בַּר בְּתָרִיסַר יָרְחִין, דְּכְתִיב (מ"א ז כה) עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשְׂרִי בָּקָר, וְהוּאִיל וְלִית תְּקוּנָא דְכָלָה בַּר בְּתָרִיסַר, אֶצְטְרִיךְ חֲתָן לְמַחְדֵּי לָהּ וּלְבֵיתָהּ, לָהּ וּלְתִקּוּנָהָּ, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, וְעַל דָּא, יַעֲקֹב כְּתִיב בֵּיהּ (בראשית כח יא) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם, אֲבְנֵי הַמָּקוֹם תְּרִיסַר הָיוּ, וּמֵאֵן דְּחֲדֵי לְכָלָה, חֲדֵי לְעוֹלִימְתָהּ, וְעוֹלִימְתָן תְּרִיסַר הָיוּ,

מתוך מדבש

אֲשֶׁר לָקַח, פִּקּוּדָא דָּא חֲתָן לְמַחְדֵּי בְּאַתְתִּיהָ שְׂתָא חֲדָא מְצוּה זֶה הָיָא שְׁחַתֵּן יִשְׁמַח אֶת אִשְׁתּוֹ שָׁנָה אַחַת, דְּכְתִיב כְּמוֹ שְׁנֵי שָׁנָה נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת, וְאֵינוֹן תְּרִיסַר יָרְחִין אֵינוֹן מְדִילָה וְאֵלּוּ הֵי"ב חֲדָשִׁים הֵם מְשֻׁלָּה, ר"ל הַכֹּלָה הַתַּחְתּוֹנָה זֹכָה בָּהֶם מְשֻׁלָּה מְשׁוֹרְשָׁה שְׁהִיא הַכֹּלָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה, דִּהָא שָׁנָה אִיהִי פְלָה כִּי הַכֹּלָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה נִקְרָאת שָׁנָה, וְלִית פְּלָה בַּר בְּתָרִיסַר יָרְחִין וְאֵין כֹּלָה נִקְרָאת אֵלּא בִּי"ב חֲדָשִׁים, דְּכְתִיב וַיַּעַשׂ אֶת הַיּוֹם עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשְׂרִי בָּקָר שֶׁהֵם י"ב מֵלָאכִים מִיכָּאֵל גְּבִרְיָאֵל אֲוִרְיָאֵל רְפָאֵל, שְׁעִם כָּל אֶחָד יֵשׁ עוֹד שְׁנֵי מֵלָאכִים, וְהֵם הַמְשֻׁמְשִׁים אֶת הַשְׂכִּינָה וּמַעֲלִים אוֹתָהּ, וְהִיא רוֹכֶכֶת עֲלֵיהֶם, וְהוּאִיל וְלִית תְּקוּנָא דְכָלָה בַּר בְּתָרִיסַר וְהוּאִיל וְאֵין תִּיקּוּן הַכֹּלָה הָעֲלִיוֹנָה אֵלּא בְּאֵלּוּ הֵי"ב מֵלָאכִים, לִכֵּן אֶצְטְרִיךְ חֲתָן לְמַחְדֵּי לָהּ וּלְבֵיתָהּ צִרִיךְ הַחֲתָן לִשְׁמַח אֶת הַכֹּלָה הַתַּחְתּוֹנָה וּלְקַשֵּׁט אֶת בֵּיתָהּ שֶׁתִּשְׁמַח בּוֹ, וּמִפְרָשׁ לָהּ וּלְתִקּוּנָהָּ לִשְׁמַח אוֹתָהּ וְאֵת תִּיקּוּנָהּ שֶׁהֵם לְבוּשִׁיהָ וּתְכֵשִׁיטָהּ שֶׁתִּשְׁמַח בָּהֶם, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא כַּעֲיִן שְׁהוּא לְמַעֲלָה, כִּי אֵלּוּ הֵי"ב מֵלָאכִים מְשֻׁמְשִׁים אֶת הַשְׂכִּינָה בִּי"ב חֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה, וְעַל דָּא יַעֲקֹב כְּתִיב בֵּיהּ וְעַל כֵּן כְּתוּב בִּיעֲקֹב וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וּמִפְרָשׁ אֲבְנֵי הַמָּקוֹם תְּרִיסַר הָיוּ אוֹתָם הָאֲבָנִים הֵיוּ י"ב, כְּנֶגֶד הֵי"ב מֵלָאכִים שֶׁל הַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָאת מְקוֹם, וּמֵאֵן דְּחֲדֵי לְכָלָה, חֲדֵי לְעוֹלִימְתָהּ וּמִי שֶׁמִּשְׁמַח אֶת הַכֹּלָה הָעֲלִיוֹנָה מְשֻׁמְשָׁה גַּם אֶת הַנְּעוּרוֹת שֶׁלָּהּ, שֶׁהֵם אֵלּוּ הֵי"ב מֵלָאכִים, וְעוֹלִימְתָן תְּרִיסַר הָיוּ

וְכָלֹא אִיהוּ רְזָא דְשָׁנָה, בְּגִין כֶּן אֶצְטְרִיךְ לְחַתֵּן לְמַחְדֵּי בְּאַתְתִּיהּ
שָׁנָה אַחַת.

וְהָא אוֹקִימָנָא, דְּחֻדְוָה דָּא לָאו דִּילִיָּהּ הִיא, אֶלָּא דִּילָהּ, דְּכְתִיב
וְשִׂמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, וְיִשְׂמַח אֶת אִשְׁתּוֹ לֹא כְתִיב, אֶלָּא וְשִׂמַּח,
יַחְדֵּי לְכֻלָּהּ.

כְּגִוּוֹנָא דָּא לָאו חֲדוּ לְכֻלָּהּ בְּרַ בְּגוּפָא, וְתַקוּנָהָא, וּמֵאן חֲדֵי
לוֹן, צְדִיק, וְעַל דָּא נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ.

מתוק מדבש

ונערותיה היו י"ב, וְכָלֹא אִיהוּ רְזָא דְשָׁנָה והכל הוא סוד השנה שאלו הי"ב
מלאכים משמשים ביי"ב חדשי השנה, בְּגִין כֶּן אֶצְטְרִיךְ לְחַתֵּן לְמַחְדֵּי
בְּאַתְתִּיהּ שָׁנָה אַחַת ולכך צריך החתן לשמח באשתו שנה אחת, והנה מוסיף
מלת "אחת", להורות שתהיה השנה מיום ליום שנ"ה ימים, יי"ב חדשים שלימים,
מהטעם הנזכר.

וְהָא אוֹקִימָנָא והרי פירשנו, דְּחֻדְוָה דָּא לָאו דִּילִיָּהּ הִיא, אֶלָּא דִּילָהּ
כי שמחה זו אינה של החתן אלא של הכלה, דְּכְתִיב וְשִׂמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ
ומלת "ושמח" הוא פועל יוצא, דהיינו שהוא ישמח אותה, כי וְיִשְׂמַח אֶת
אִשְׁתּוֹ לֹא כְתִיב כי מלת "וישמח" הוא פועל עומד, דהיינו שהוא ישמח עמה,
ואז היא תהיה טפלה אליו, אֶלָּא וְשִׂמַּח פִּירוּשׁוֹ יַחְדֵּי לְכֻלָּהּ החתן ישמח
את הכלה.

כְּגִוּוֹנָא דָּא כעין זה הוא בכלה שלמעלה שהיא המלכות, לָאו חֲדוּ לְכֻלָּהּ
בְּרַ בְּגוּפָא וְתַקוּנָהָא אין שמחה לכלה אלא כשהתפארת בעלה משמחה
בגופה בסוד היחוד, ובתיקוניה בסוד הלבושים והתכשיטים, וּמֵאן חֲדֵי לוֹן
ומי משמח את המלכות ונערותיה, צְדִיק הוא היסוד, שעל ידו נתקן גופה
ופרצופה, וְעַל דָּא ועל זה נאמר נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ ר"ל היסוד נקרא "נקי"
כמ"ש נקי וצדיק אל תהרוג, והוא משפיע בה זרע נקי וברור מכל סיג.

נָקִי, דִּלָּא יַעֲמֹל בְּמַלִּי דְּעֵלְמָא, דִּיהָא בִּיה רַעְוָא לְמַחְדֵּי לָהּ,
נָקִי מַפְלָא, נָקִי לְמַסִּין וּלְאַרְנוֹנִין וְגוֹלְגֻלְתִּין, נָקִי דִּלָּא יַפּוּק
לְחִילָא לְאַגָּחָא קֶרְבָּא, לְאַשְׁתַּפָּחָא חֲדוּהָ עֵילָא וְתַתָּא, וּלְאַתְעָרָא
חֲדוּהָ לְעֵילָא, זָפֵאִין עֲמָא קְדִישָׁא דְּמֵאֲרִיהוֹן חֲדֵי בְּהוֹן, זָפֵאִין
אֵינוֹן בְּהָאֵי עֵלְמָא, וְזָפֵאִין אֵינוֹן בְּעֵלְמָא דְּאֵתִי.

מתוק מדבש

ולעומת זה למטה החתן יהיה נָקִי, דִּלָּא יַעֲמֹל בְּמַלִּי דְּעֵלְמָא שלא יעמול
בדברי העולם, דהיינו בדבר שיבטל אותו מלשמחה, אלא יעסוק בתורה,
דִּיהָא בִּיה רַעְוָא לְמַחְדֵּי לָהּ כדי שיהיה לו רצון לשמח אותה, נָקִי מַפְלָא
ויהיה נקי מכל דוחק, דהיינו נָקִי לְמַסִּין וּלְאַרְנוֹנִין וְגוֹלְגֻלְתִּין שיהיה פטור
מכל מיני מסים וארנוניות וממס גולגולת, נָקִי, דִּלָּא יַפּוּק לְחִילָא לְאַגָּחָא
קֶרְבָּא שלא יצא לצבא ללחום מלחמה, כדי לְאַשְׁתַּפָּחָא חֲדוּהָ עֵילָא וְתַתָּא
כדי שתמצא שמחה למעלה ולמטה, וּלְאַתְעָרָא חֲדוּהָ לְעֵילָא ולעורר שמחה
למעלה, ר"ל על ידי שמחת הכלה שלמטה יכוין לגרום שמחה להכלה שלמעלה,
זָפֵאִין עֲמָא קְדִישָׁא דְּמֵאֲרִיהוֹן חֲדֵי בְּהוֹן אשרי העם הקדוש שהקב"ה
שמח בהם, זָפֵאִין אֵינוֹן בְּהָאֵי עֵלְמָא וְזָפֵאִין אֵינוֹן בְּעֵלְמָא דְּאֵתִי אשריהם
בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא.

מכאן מקור למנהגן של ישראל, ליתן מזונות לזוג חדש לפחות שנה אחת, בכדי
שלא יצטרך לעמול במלי דעלמא, ויהיה פנוי לעסק התורה.

